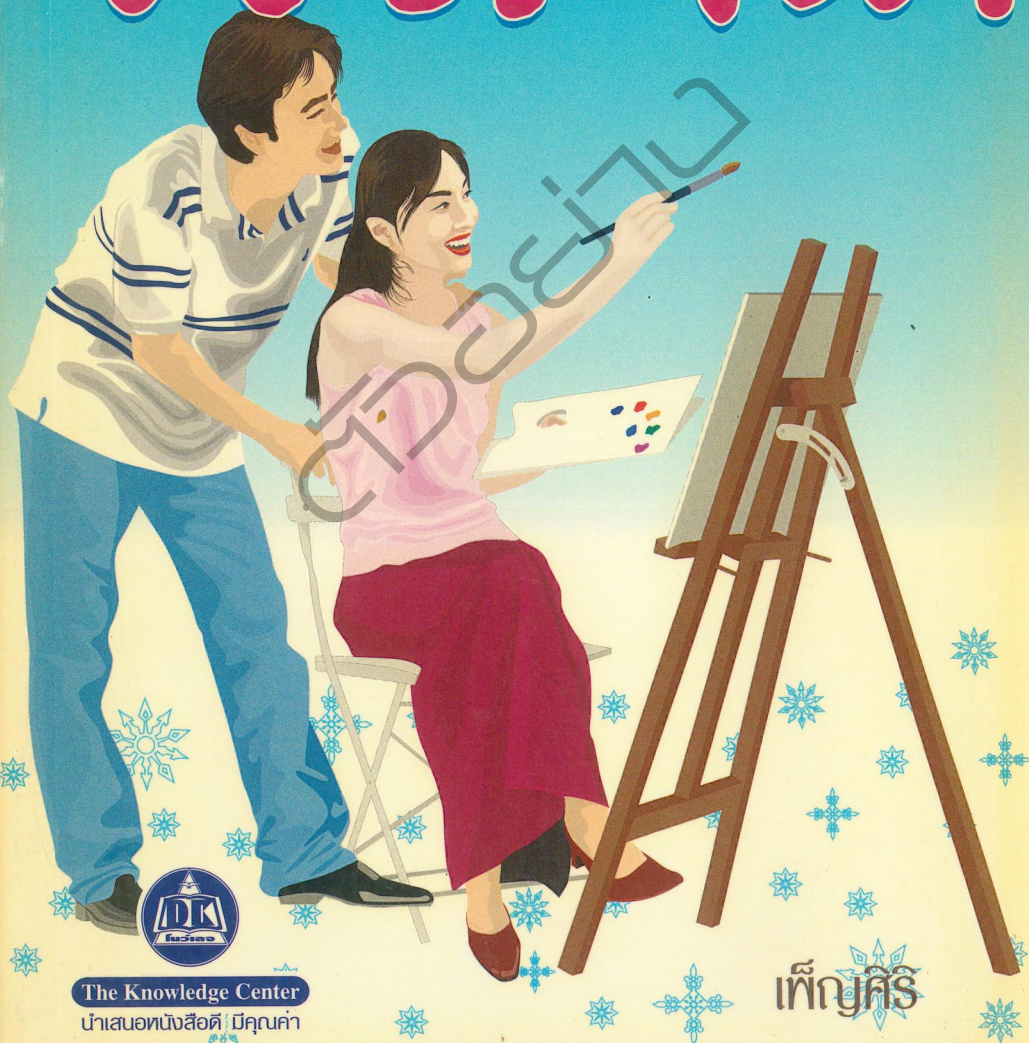

สาวน้อย พอเปรจนา

The Knowledge Center
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

เพ็ญศิริ

สาวน้อยชอยรจนา

ชอยย่า

โดย

“เพ็ญศิริ”

คำนำสำนักพิมพ์

ดอกไม้สวยๆ ถูกคัดเลือกเพื่อร้อยเรียงเป็นพวงมาลัย

พวงแล้วพวงเล่า มานานแสนนาน

ไม่เคยมีพวงใดพิเศษสำหรับสาวน้อย เจ้าของฝีมือร้อยมาลัยมาก่อน

เพราะไม่เชื่อว่าจะมีเจ้าเงาะพลัดหลงมารอคอยพวงมาลัยของเธอ

เมื่ออะไรก็แล้วแต่ ดลบันดาลเขาก็ก้าวเข้ามาจนถึงที่นี่

สาวน้อยจึงทุ่มเหงะใจใจ สำหรับพวงมาลัย

สำหรับคล้องใจเขาไว้กับเธอ

ที่นี่...ในซอยนี้... ตราบชั่วฉวีนิรันดร์

ด้วยความปรารถนาดี

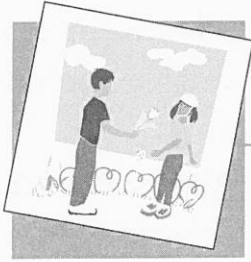
The Knowledge Center

คำนำผู้เขียน

ใครต่อใครมักตั้งคำถามกับผู้ประพันธ์เสมอว่า “ชอยรจนา” ในนิยายเรื่องนี้มันอยู่ที่แห่งหนตำบลใด ผู้เขียนก็ตอบได้เพียงแต่ว่า มันอยู่ในจินตนาการอันบรรเจิดและบริสุทธิ์แสนงดงามของสาวน้อย คนหนึ่งนั่นไง แต่จะอยู่ส่วนไหนในแผนที่ประเทศไทย ท่านผู้อ่าน คงจะต้องค้นหาคำตอบปริศนาเอาจากเนื้อหาของนิยายเรื่องนี้ด้วยสายตา ของท่านเอง รับรองว่าเมื่อท่านอ่านจบเรื่อง ท่านต้องเดินทางไปเยือน “ชอยรจนา” พบอย่างแน่นอน

เพ็ญศิริ

1

ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดกว้าง บรรจudeียงคนใช้คลอดใหม่เรียงรายเป็นแถวแนวยาวไม่ต่ำกว่ายี่สิบเตียง แต่ก็มีเตียงบางตัวว่างเปล่าปราศจากร่างคุณแม่คลอดใหม่จับจองมุมสุดของห้องติดกับผนังเคลือบสีครีมเป็นเตียงที่พี่ของหญิงสาววัยประมาณยี่สิบปีเศษๆ

ทุกคนที่เข้าออกในห้องนี้ต่างรู้จักเธอผู้นี้ในนามของ **มณฑา** หญิงสาวท้องแก่เพิ่งจะเข้ามาคลอดลูกในโรงพยาบาลแห่งนี้เมื่อสามวันผ่านมา เธอได้ลูกสาวหน้าตาจิ้มลิ้มพร้อมพรายไปทางลูกครึ่งฝรั่งใบหน้ากลมแก้มแดงเป็นลูกเซอร์รี่ ปากอ้มแดงย้อยเหมือนกลีบกุหลาบ เส้นผมสีน้ำตาลอมทองช่วยขับผิวหน้าของแม่หนูให้ขาวผ่องยิ่งขึ้น เช่นเดียวกับผิวขาวอมชมพู ใครเลยที่พานพบแม่หนูน้อยผู้นี้แล้วจะดูไม่รู้ว่าสายเลือดกึ่งหนึ่งต้องต่างเชื้อชาติกับผู้ที่กำเนิดทางฝ่ายแม่อย่างแน่นอน ในเมื่อรูปร่างหน้าตาตลอดทั้งผิวพรรณของคุณแม่มือใหม่ผู้นี้ฟ้องความเป็นคนเอเชียโดยแท้จริง

ในหน้าอิดโรยเศร้าหมองแต่ยังเคลือบความงดงามทั้งโครงหน้า

และเครื่องประกอบใบหน้าอันเหมาะสมจะก้มต่ำลงจ้องมองลูกสาวตัวน้อย
เพียงจะลืมหัดดาโลกได้สามวันหนึ่งนาน ดวงตาคำใหญ่ในกรอบรีกว้างเฝ้า
ทอดมองแม่หนูอยู่ตลอดเวลาแทบจะไม่ยอมกะพริบ นัยน์ตาสีโศก
วาววามด้วยละอองน้ำตาที่คลอซังอยู่ข้างในจวนเจียนจะหยาดหยด
เธอโอบอุ้มลูกน้อยวางบนตักตัวเองมานานร่วมครึ่งชั่วโมงได้กระมัง
หลังจากที่ให้นมแม่หนูจนแกอึ้มแล้วหลับตาพริ้มคาอ้อมอกเธอไปพัก
ใหญ่ๆ

ไม่มีใครสนใจว่าหัวใจของคุณแม่คนใหม่ผู้นี้กำลังคิดอะไรบ้าง
นอกจากตัวเธอเพียงผู้เดียวที่รู้ว่าลึกเข้าไปในโพรงอกของเธอกำลังเจ็บปวด
ร้าวรานต่อการตัดสินใจครั้งสำคัญครั้งนี้มากแค่ไหน

ดูเอาเถอะ ลูกสาวตัวน้อยที่นอนหลับตาพริ้มอยู่บนตักเธอช่าง
น่ารักน่าชังออกปานนี้ แต่โยเลาเธอจึงจะสามารถตัดสินใจเด็ดเลือดในอก
ทิ้งลงคอ...

“หนูพึ่งรักแม่”

น้ำตาหยดหนึ่งร่วงเฝะลงแต้มแก้มแดงยู่เมื่อเธอหักห้าม
ความกำสรดไม่ไหว รู้สึกเหมือนหัวใจถูกมีดยักษ์มีอมารขย้ำจวนเจียน
จะแหลกละเอียดไม่มีชิ้นดีในวินาทีข้างหน้าแล้ว หญิงสาวไม่มั่นใจว่า
หากเธอหันหลังเดินออกจากห้องนี้ไป โดยปราศจากลูกสาวตัวน้อย
แนบอไปด้วย เธอจะยังมีลมหายใจรอดไปถึงวันพรุ่งนี้อีกหรือไม่

“ลูกแม่...ลูกรักของแม่”

คุณแม่คนใหม่ทำให้สะอึกสะอื้นออกมาขณะค่อยๆ ประคอง
ทารกไร้เดียงสาขึ้นแนบอก น้ำตาที่ว่าจะไม่ให้ไหลมีอันเนื่องนองเต็ม
ใบหน้าเธออีกครั้ง คราวนี้หยดน้ำอุ่นๆ พลอยหยดลงต้องแก้มแม่หนู
จนจำตามใบหน้าผู้เป็นแม่ไปด้วย

เนื้อตัวโปรงบางของหญิงสาวสันสะท้อนเพราะไม่อาจจะอดกลั้น

เสียงสะท้อนไว้ข้างในอีกโหล...ราวกับว่าชีวิตนี้กำลังถูกอำนาจมืดตืดดึงจมสู่อเวจีอันน่ากลัว โดยที่เธอไม่มีพลังพอจะต่อต้านพลังเร้นลับนั้นได้เลย

อนิจจา เธอได้เซซเซมโอบอุ้มลูกสาวแสนน่ารักน่าชังได้เพียงสามวันเท่านั้นเองหรือ สามวันที่เธอจะขอลดจำไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่... ครั้งหนึ่ง อ้อมแขนของเธอเคยโอบกอดทารกกระจ้อยร่อยผู้เป็นสายเลือดมาแล้ว ปากกลีบกุหลาบของลูกเคยดูดติ่มเลือดในอกของเธอจนหลับอย่างมีความสุขมาแล้ว เธอเคยทอดแขนโอบกอดร่างเล็กๆ ที่ก่อเกิดขึ้นจากชีวิตของเธอในยามค่ำคืนมาแล้ว

แต่...นับจากวันนี้ไปแล้ว...

มีเสียงเคลื่อนไหวดังแถวหน้าห้อง เร่งเร้าเธอให้ตัดสินใจเด็ดขาดและรวดเร็วขึ้น ความรู้สึกยกอกแสงใจยิ่งยวดพลันบังเกิดขึ้นในอกจนเธอต้องเหวี่ยงหน้าและกระชับลูกน้อยแนบกับอกด้วยอ้อมแขนที่สั่นระริก

หญิงสาวก้มลงจุมพิตแก้มนวลิปสิ่งสืชมพู่ของแม่หนูที่เธอตั้งชื่อว่าฟุ้งค์ตั้งแต่วันที่แรกที่แก้มิตาขึ้นมาสู่โลกแล้ว จูบแก้มซ้ายเวียนมาหาแก้มขวาแล้วกลับไปข้างเดิมอยู่อย่างนั้น...เหมือนจะซึมซับรสสัมผัส ณ เวลานั้นตรึงตราไว้ในดวงจิตไปจนถึงลมหายใจสุดท้าย

“ลาก่อนลูกรักของแม่...”

เธอส่งเสียงกระหอนกระแท่นออกมา ก่อนจะค่อยๆ วาง ทารกน้อยยังหลับสนิทลงบนที่นอน ไม่ลืมสวดจดหมายจากลายมือตัวเองไว้ใต้หมอนเล็กๆ เหมือนหมอนตุ๊กตาใต้หัวกลมสวยของลูก...และสิ่งสุดท้ายที่เธอจะสามารถทำเพื่อสายเลือดน้อยๆ ณ ขณะนั้นได้ คือ วัตถุชิ้นเล็กๆ ที่แทนตัวและหัวใจของเธอกับ... “**เขา**” ผู้ให้กำเนิดแม่หนูอีกหนึ่งคน

บนสี่แยกของถนนสายใหญ่ในยามสายเริ่มแออัดคับคั่งด้วยยวดยานนานาเยื้องขึ้นเรื่อยๆ กระโถนจากดวงตะวันเริ่มเปลี่ยนเป็น

ร้อนแรงขึ้นตามลำดับ รวากับว่าสองสิ่งนี้ถูกโยยให้ต้องเกิดขึ้นมาพร้อมๆ กัน

ในที่สุด ทั้งท้องฟ้าและท้องถนนก็ตกอยู่ในสภาพร่ำร้อนทุกชีวิตกำลังเร่งรีบจึงแทบจะไม่มีใครสนใจใครหากว่าไม่ได้รู้จักกันมาก่อน ต่างก็เร่งร้อนที่จะเดินทางเพื่อไปสู่จุดหมายปลายทางของพวกเขาโดยเร็วที่สุด สัญญาณไฟจราจรจะเป็นเพียงสิ่งเดียวที่เรียกร้องความสนใจจากคนที่นั่งอยู่ในรถของแต่ละคันกันมากที่สุดจนเกินกว่าจะมีเกจิตเกจใจหันไปใส่ใจจนแปลกหน้า แม้จะอยู่ใกล้ชิดกันสักเพียงไรก็ตาม

แต่ยังมีบุคคลอีกอาชีพหนึ่งที่ต้องทำความรู้จักกับคนแปลกหน้ามากมายไม่เลือก ขอเพียง “*สินค้า*” ที่เขวบนบราวไม่ถูกระบายออกไปเพื่อเปลี่ยนกับ “*เศษเงิน*” จากกระเป๋าของเจ้าของรถเหล่านี้ก็ดูจะมีค่ามากมายเกินพอแล้ว

เสียงใส่สูทกับประกายแดดจ้าดังจากริมฝีปากที่ขยับขึ้นลงเหมือนจะไม่รู้จักความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าใดๆ กับใครมาก่อนเลยดังอยู่ตลอดเวลา ใบหน้าอ่อนเยาว์หากทว่านำไปด้วยเหงือกเข้าไปหากระจกหน้าต่างรถยนต์ต่างๆ คันที่จอดเรียงแถวยาวเหยียดตามจุดแยกต่างๆ หากวัดระยะทางที่คนอาชีพนี้ต้องเดินกันทุกที่ทุกวันคงจะหลายสิบกิโล บางทีอาจถึงหลักร้อยเสียด้วยซ้ำ

“พวงมาลัยคะคุณน้า มาลัยสดๆ ชื้อไปบูชาแม่ย่านางรถคุณน้า ลักพวงมั้ยคะ?”

“พวงมาลัยครับ รับลักพวงนะครับแล้ววันนี้ท่านจะโชคดี”

เสียงเล็กๆ ในสาย ดังจากปากของเหล่าเด็กชายพวงมาลัยขณะที่แม่หนูพ่อหนูก็หันหน้าเข้าไปหากระจกหน้าต่างรถแล้วพยายามจะอำปากสื่อความหมายให้คนที่นั่งอยู่ข้างในเข้าใจเจตนาของตนพร้อมแววตา

แห่งความคาดหวังเต็มเปี่ยม แม้เจ้าของรถบางคนอาจจะไม่ได้ยินเสียงคนขาย แต่แค่เห็นพวงมาลัยดอกไม้สดที่แกว่งไสวอยู่นอกหน้าต่างรถแล้ว ก็คงจะเข้าใจดีว่าเด็กเหล่านี้กำลังพูดอะไรกับพวกเขา

ดวงตาวาวระยับด้วยความหวังของพ่อหนูแม่หนูน้อยเหล่านี้ อาจจะเจิดจ้าหรือว่าสลดแสงหม่นวูบลงเพียงแค่เห็นคนหนึ่งในรถพยักหน้า หรือส่ายหน้าเป็นคำตอบเท่านั้นเอง

หากเจ้าของรถคันใดพยักหน้า คนขายวัยเยาว์ก็จะรีบกระวีกระวาดเลือกสรรสินค้ายื่นส่งให้ลูกค้าทางหน้าต่างรถ เศษเงินหรือไม่ก็เบงกีย่อยคือสิ่งมีค่ามหาศาลสำหรับพวกเขา รอยยิ้มขอบคูนผุดขึ้นบนใบหน้าอาบเหงื่อขณะรับเงินไปใส่กระเป๋แบบเข็มขัดที่คาดเอว หลังจากนั้นคนขายก็จะเคลื่อนย้ายไปสู่รถคันถัดไปไม่สิ้นสุด

คนขายพวงมาลัยบนท้องถนนส่วนใหญ่จะใช้รุ่นเยาว์แทบทั้งสิ้น หากจะมีผู้ใหญ่เข้ามาแทรกบ้างก็คงมีปริมาณน้อยกว่าเด็กแน่นอน

ไม่มีใครรู้ว่ากลุ่มมนุษย์อาชีพนี้อาจจะสลายตัวไปจากถนนสายต่างๆ เมื่อใด...แต่ที่แน่ๆ ทุกวันคนที่ใช้ถนนจะต้องพบเจอกลุ่มคนขายพวงมาลัยมาเดินขายสินค้าประมาณว่า “สินค้าขายตง” ให้แก่พวกเขาไม่เว้นวันพระวันโกน

บางคนอาจเกิดความสงสัยว่าไอ้อาชีพคนขายพวงมาลัยมันเกิดขึ้นมาตั้งแต่ยุคสมัยใด แล้วบ้านเมืองอื่นๆ ที่ไม่ใช่เมืองไทยละ เขามีคนขายพวงมาลัยบนท้องถนนเหมือนเมืองไทยบ้างหรือเปล่า นับเป็นคำถามที่ยากยิ่งจะค้นหาคำตอบได้...แม้แต่เจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรซึ่งก็คือ “คู่กัด” ของคนอาชีพนี้ ก็ยังตอบท่านไม่ได้เหมือนกัน

ฉะนั้น...หากใครยังเกิดความสงสัยคำถามนี้กันอยู่ก็จงเลิกสงสัย แต่เปลี่ยนมาเป็นสนใจพฤติกรรมชีวิตของพวกเขากันจะมันส์กว่า แม้มันจะสร้างความเบื่อหน่ายรำคาญให้กับท่านบ้างในบางครั้ง...ก็ตามที

“พวกมาลัยสักพวกนะคะ...เพ็งจะร้อยมาใหม่ๆ ทั้งสดทั้งหอม ช่วยซื้อหน่อยคะคุณน้าขา”

ใบหน้าจิ้มลิ้มอ่อนเยาว์ขาวสะอาดกว่าเด็กชายพวกมาลัยรายอื่นๆ ยื่นเข้าไปหากระจกหน้าต่างรถคันหนึ่งที่กำลังตกเป็นเหยื่อสัญญาณจราจรบนเส้นทางสี่แยกแห่งนี้มานานเกือบยี่สิบนาทีแล้ว ริมฝีปากแดงสดติดกับผิวขาวละเอียดยที่ถูกล้อมกรอบด้วยเส้นผมหยักสลวยสีน้ำตาลแดงสร้างความสะดุดตาให้แก่ผู้คนหากว่าจะหันมามองหน้าแม่ค้าสาวน้อยแทบจะทุกรายไป ในเมื่อรูปลักษณ์เหล่านี้เกิดขึ้นเองโดยธรรมชาติ โดยที่เจ้าตัวหาได้ปรุงแต่งดัดแปลงแต่อย่างใด...ตลอดทั้งเรือนร่างระหงก่อนไปทางสูงกว่าเด็กไทย ก็ยังชวนให้เชื่อว่าแม่ค้าขายพวกมาลัยสาวน้อยรายนี้ต้องไม่ใช่ “คนไทย” ร้อยเปอร์เซ็นต์ แน่نون แต่เจ้าหล่อนก็น่าจะใส่อามวย...โดยสายเลือดเช่นกัน

ทุกคนที่พบเจอเจ้าหล่อนต้องสงสัยความเห็นเหมือนๆ กันว่าหล่อนน่าจะได้อายัด “ฝรั่ง” ก่อกำเนิดขึ้นมา เพียงแต่ไม่มีใครรู้ว่าเป็นชนเชื้อชาติใดกันแน่

“เฮ้ย...พวกแกดูซิแว่นนี้มีแห่มขายพวกมาลัยด้วย”

ใบหน้าสดใสแม้จะฉ่ำด้วยน้ำเหงื่อจะพลันเปลี่ยนเป็นเข้มและหึงงอขึ้นมาทันทีทันควัน ประกายตาสีฟ้าระยิบระยับจะคมจัดพร้อมจะเอาเรื่องเอาราวกับเจ้าของคำพูดประโยคนั้นชนิดที่เรียกว่า ลุยกันสุดลิมทิมประตูปะช้ำหนึ่งทันที

“เป็นแห่มแล้วเป็นไหงเหอะคะพี่...หรือว่าหนูหน้าตาคล้ายคนที่บ้านพี่มากไปหน่อย”

หนุ่มเคราะห์ร้ายปากไม่มีหยุดตามมุกแม่ค้าสาวน้อยไม่ทัน จึงตกหลุมพรางไม่รู้ตัว

“เอ๊ะหนูคิดว่าตัวเองหน้าคล้ายใครที่บ้านพี่เหอะจ๊ะ...แห่ม

พวงมาลัย”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ หน้าซ่อนแววเขียวขาวอมชมพูของแม่ค้าสาวน้อยก็จะขยายยิ้มกว้าง ดวงตาสีฟ้าพราวระยับยิ่งขึ้นเมื่อเจ้าหล่อนยื่นเข้ามาใกล้ทำท่ากระซิบกระซาบบอกคำตอบ หากเป็นคำตอบที่ให้ความซับซ้อนจากใบหน้าคนแซวก็จะถูกเปลี่ยนเป็นอ้าค้างและบุดั้งขึ้นมาบ้าง

“นี่...เธอว่าอะไรฉันนะ?”

“อ้อ...ที่หนูพูดนะพี่ได้ยินไม่ชัดจริงๆ เหนอะ ถ้าฉันหนูพูดใหม่ก็ได้ หนูพูดว่าหนูหน้าตาคล้ายคนที่บ้านพี่มากเลยหนะคะ พี่ถึงได้กล้าทักทายหนูแบบเนี่ยะ”

“คล้ายคนที่บ้าน เอ...คล้ายใครกันหว่า...”

“อ้าว ก็คล้ายแม่...ม...พี่โง่ละคะ...โกหกหน้าตาที่ดีดีไม่น่าความจำเสื่อมเลย”

พูดจบแม่ค้าสาวน้อยก็จะฉีกยิ้มใส่ชื่ออ่อนเตี้ยงสา ก่อนจะฉีกตัวไปหารถคันถัดๆ ไปอย่างรวดเร็ว กว่าเจ้าของรถปากไวจะทันคิดอะไรออก สัญญาณไฟก็เปลี่ยนจากแดงมาเป็นเขียวเสียแล้ว

แม่ค้าสาวน้อยมักจะเกิดความเบื่อหน่ายกับคำสัพยอกของลูกค้าปลีกย่อยทั้งหลายเหล่านี้จนแทบจะเรียกว่ามันกลายเป็นความเอือมระอาไปเสียแล้ว เพราะนับตั้งแต่เจ้าหล่อนริอ่าน “หนู” ที่บ้านมาเดินเร่ขายพวงมาลัยตามสี่แยกเมื่อสองปีก่อนจนาก็จะได้ยินคำพูดทำนองนี้จากใครต่อใครนับไม่ถ้วน ใหม่ๆ สาวน้อยเกิดความงงงวยในรูปร่างที่แปลกและแตกต่างไปจากคนขายพวงมาลัยทั้งหลาย เนื่องจากตัวเองไม่เคยพินิจพิจารณารูปร่างหน้าตาตัวเองมาก่อนเลย

แต่ต่อมาความรู้สึกเหล่านั้นก็กลายเป็นความโกรธกริ้วจนหัวฟัดหัวเหวี่ยง มีบ้างที่รจนาหวุดหวิดว่าจะเกิดเรื่องเกิดราวดวลกับ

คนปากเปราะบางราย หากทว่าเมื่อเจ้าหล่อนเจอบ่อยๆ เข้าอารมณ์
กราดเกรี้ยวก็กลายเป็นเซ็งและสงสัยสลับกันไป

“แม่จำ แม่บอกโรสหน่อยซีทำไมโรสหน้าตาเหมือนฝรั่งมาก
เลยหรือ?”

ความสงสัยไม่อาจถูกเก็บงำไว้คนเดียวได้ สาวน้อยกลับไปบ้าน
เพื่อจะนอนหนุนตักนางมะลิผู้เป็นแม่แล้วตั้งคำถามนั้นขึ้นมา ไม่น่าเชื่อ
เลยว่าแค่คำถามขึ้น...สิ้น จะทำให้แม่ผู้แสนดีอย่างนางมะลิสิ้นยิ้มไป
ทั้งตัวขึ้นได้

“ใครมันปากหมาพูดกับลูกอย่างนี้ พาแม่ไปดูหน้ามันหน่อยซี
แม่จะตบให้สะเด็ดน้ำไปเลย”

นางมะลิพรวดพราดลุกขึ้นยืนจึงกำหน้าตาตมึงทิ้งจนลูกสาว
วัยก่ำดัดตกอกตกใจ อะไรงัน หล่อนถามแม่แค่นี้เองทำไมแม่ถึงต้อง
โกรธนัก

“แม่...”

“ไหน พาแม่ไปดูหน้ามันหน่อยซี แม่อยากรู้กันว่าทำไมมันชอบ
เลือกเรื่องคนอื่นเค้า ใครมันจะหน้าตาเหมือนฝรั่งเหมือนพม่ารามัญแล้ว
มันหนักหัวพวกมันด้วยหรือ หรือว่าหน้าตาพ่อแม่มันเหมือนกับหนู”

“แม่...โธ่ แค่เรื่องนิดเดียวทำไมแม่ต้องโกรธขนาดนี้ด้วยจ๊ะ?”

หญิงวัยสี่สิบขวบดื้อมุ่น ท่ามกลางความรู้สึกในขณะนั้นไม่ต่าง
กับมีเข็มร้อยเล่มพันเล่มกระหน่ำทิ่มตำกลางหัวใจนางซ้ำแล้วซ้ำเล่า...
ไม่อยากจะยินเรื่องราวเหล่านี้จากใครทั้งสิ้น โดยเฉพาะรจนาด้วยแล้ว
ยิ่งไม่น่าจะได้ยินมากที่สุด

รจนาพยายามจะประเล้าประโลมแม่ให้ใจเย็น นับแต่นั้นมาหาก
ไม่หนักหนาสาหัสสาวน้อยจะไม่บอกเล่าเรื่องราวทำนองนี้กับแม่อีกเลย

แต่ตัวหล่อนซิกกลับเป็นฝ่ายโกรธเกรี้ยวเสียเอง...คำถามซ้ำซาก

หลุดจากปากคนไม่ซ้ำหน้าครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดจนาก็นึกสงสัยตัวเองขึ้นมาว่าหล่อนมีรูปร่างหน้าตาคล้ายฝรั่งจริงหรือบ่อยครั้งที่สาวน้อยแอบหยิบอัลบั้มครอบครัวขึ้นมาพินิจดูอย่างพิถีพิถันหาข้อแตกต่าง...นางมะลิกับนายพุฒล้วนมีรูปร่างหน้าตาที่ไทย...ไทยเอามาก...มาก แต่พอรจนาหันไปจับจ้องมองดูเด็กหญิงที่ยืนอยู่ตรงกลางแล้วมันกลับไม่ใช่... หากดูกันดีๆ ก็คงแทบจะไม่เห็นความเหมือนของพ่อแม่ลูกจากคนทั้งสามนี้อะเสียเลย

นางมะลิมีผิวเข้มออกไปทางคล้ำ หน้าตาคม ดวงตาดำสนิท ผอมยาวตรงสีดำทั้งหัว ส่วนนายพุฒนั้นมีผิวที่เรียกว่าดำนแดง รูปร่างสูงใหญ่ คล้ายกับนายทองเหม็นในเรื่องศึกบางระจัน แต่รจนากลับผิวขาวอมชมพู สะอาดสะอ้านเนื้อละเอียดผุดผ่อง ผมสีน้ำตาลแดงดวงตาสีฟ้า ปากแดงเหมือนลูกเชอร์รี่ รูปร่างท่าทาส่อเค้าว่าจะสูงใหญ่กว่าผู้ให้กำเนิดทั้งสองในวันข้างหน้าอย่างแน่นอน

เหมาะแล้วที่คนแปลกหน้าจะเรียกหล่อนว่าเหม่มพวงมาลัย ไกล่จะทำโม่งเย็นรจนาก็เกิดความเชิงจัดจนหมดอารมณ์อยากจะขายพวงมาลัยตรงสี่แยกแห่งนั้นต่อไปอีก สาวน้อยเดินถือไม้แขวนพวงมาลัยที่ยังเหลือหลายสิบพวงหลบเข้าพุ่มบาตข้างทาง ที่นั่นมีกระดิกบรรจุพวงมาลัยสดตั้งวางอยู่อีกจำนวนหนึ่งด้วย

“ไฉ่ไร...วันนี้ขายมาลัยไม่ค่อยดีเลยนะแก”

“เออ ขายไม่ดีแล้วก็ไม่ต้องขายด้วยเจอแต่พวกใช้ปากเลี้ยงหมาตั้งหลายคน เชิงว่า พวกแกช่วยรับมาลัยที่เหลือไปขายต่อแทนฉันทีเถอะ ฉันจะกลับบ้านแล้ว”

“อ้าว... จะรีบกลับทำไม ยังไม่ทันค้าเลย ขายอยู่เป็นเพื่อนกันอีกสักพักเถอะนะ”

เพื่อนร่วมอาชีพเดียวกันพยายามจะพูู้ชีชวน แต่รจนาส่ายหน้า

ดาวาวับไม่จาง

“บอกว่าไม่ขายก็ไม่ขายสิ ไอ้เน๊ะ แกร็บมาลัยฉันไว้ด้วย
ถ้าเหลือตอนเย็นค่อยกลับไปเคลียร์ที่บ้านฉันก็แล้วกัน”

“เออ ก็ได้ละ”

แม่ค้าพวงมาลัยสดวัยใกล้เคียงกับรจนาแต่รูปร่างหน้าตา
แตกต่างกันลิบโลกพยกหน้าสมยอมง่าย ๆ โจ๊ะเน๊ะเคลื่อนร่างอ้วนอู้อัย
เข้ามาจับไม้แขวนพวงมาลัยของเพื่อนสาวมานั่งนับ แต่วิธีการนับที่ต้อง
วนเวียนซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่รู้ว่่าที่รอบต่อที่รอบก็เพิ่มความหงุดหงิดให้กับ
รจนาจนเผลอตัวทำสะเอวตวาดใส่สาวรุ่นพุ่นอ้วนน้ำเสียงไม่สปรามณ์

“ของแคะนี่เองนับอะไรนานแท้วะไอ้เน๊ะ”

“ก็ฉันลืมนี่นา”

“โธ่เอ๊ยประสาทจริงๆ ว่างๆ หัดไปเช็ดไอคิวกับพวกเด็กอนุบาล
ซะมั้งนะแก”

โจ๊ะเน๊ะหน้าม่อยยกมือขึ้นเกาผมสั้นหยิกๆ บนหัวอย่างโมโห
ตัวเองอยู่เหมือนกัน บางครั้งเจ้าหล่อนก็ไม่เข้าใจว่าทำไมหัวสมองจึงได้
ทำงานล่าช้าแถมยังโง่งงกว่าคนในวัยเดียวกันนัก ขณะที่เพื่อนคนอื่น
เขาคิดอะไรไปถึงไหนๆ แล้ว แต่โจ๊ะเน๊ะกลับมโง่งงอยู่ที่ตัวเลขง่ายๆ
ซ้ำซากที่เดิมอยู่นั่นเอง

แล้วทุกคนก็พากันให้คำตอบคล้ายๆ กันว่า

“เพราะพ่อแม่แกไม่ยอมส่งแกเรียนหนังสือ”

มันอาจเป็นความจริงแค่กึ่งเดียวเท่านั้น จะมีพ่อแม่ที่ไหนไม่
อยากเห็นลูกมีการศึกษา แต่ฐานะทางบ้านของโจ๊ะเน๊ะยากจนจนไร้ปัญญา
มากกว่า เด็กสาวสงสารพ่อแม่เกินกว่าจะปรักปรำข้อหารุนแรงขนาดนั้น
ได้ลงคอ

“พ่อแม่ฉันจนตังหากล่ะ”

“พ่อแม่ฉันก็จน แต่ทำไมยังส่งฉันไปโรงเรียนได้ ไม่จริงหรอก พ่อแม่แก่เห็นแก่ตัวมากกว่า สมัยนี้คนอ่านหนังสือคิดเลขไม่ออกเขาไม่มีกันแล้ว ถ้ามีเขาเรียกว่าไอ้พวกไดโนเสาร์เต่าอิที เข้าใจอะเปล่า ไอ้เหอะ”

สมองที่คิดซ้ำมักมีส่วนที่อยู่ในตัวของมันเองบ้างเหมือนกัน นั่นคือโจ๊ะเนะตามมุกของเพื่อนไม่ค่อยจะทันเลย โกรธคนไม่ค่อยเป็น

โรสรำคาญความยืดยาดของเพื่อนร่วมอาชีพจนต้องแย่งพวงมาลัยมานับเสียเอง ไม่ถึงห้านาทีเจ้าหล่อนก็คำนวณตัวเลขของพวงมาลัยที่เหลือออกมาได้ สาวน้อยสไตล์แหล่หม่อมจด์ตัวเลขใส่กลางฝ่ามือเพื่อนสาวด้วยปากกาสีเข้มตัวโตๆ

“อย่าลบทิ้งซะละ ถ้าลบเกตายน”

โจ๊ะเนะยั้งหน้าจืด เกิดความเกรงอกเกรงใจเพื่อนสาวผู้นี้จนงกๆ เงิ่นๆ

“เออ ไม่ลบหรอกน่า ถ้าขายหมดฉันจะต้องเอาเงินให้แกเท่าไร”

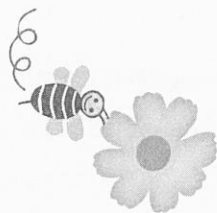
“อ้าว ก็สามร้อยห้าสิบบาทไง อิงะ...”

เจ้าหล่อนเบรคคำพูดที่หลุดหวิดจะหลุดจากปากเอาไว้หมับก่อนจะพลั้งปากออกไป สาวน้อยเดินหันหลังให้เพื่อนร่วมอาชีพสองมือสอดเข้าไปซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงเดินเหวี่ยงปลายเท้าใส่กระป๋องน้ำอัดลมที่ขวางหน้าปลิววิดผลจากเพื่อนเพื่อกลับบ้าน

บ้าน...ที่อยู่กลางซอยธนา...

2

ริส ตั้งใจว่าจะกลับเข้าบ้านโดยไม่แวะเวียนเกลไถลที่ไหนอีกแล้ว แต่พอเจ้าหล่อนเดินล้วงกระเป๋াতেโน่นतेนี่เล่นแก้เซ็งมายังไม่ทันจะเท่าไร ทั้งสายตาและหูก็พลันแว่วเสียงเอะอะของใครหลายเสียงดังเข้ามากระทบจนสาวน้อยต้องหันไปมองกลางถนนอย่างสะอิดใจบ้าง

นอกเหนือจากภาพยวดยานมากมายให้เห็นแล้ว ก็ยังมีอะไรบางอย่างที่สร้างความสนใจให้กับสาวน้อยจนไม่อาจจะขยับขาก้าวเดินต่อไปอีกได้ ในเมื่อกลุ่มวัยรุ่นไม่น้อยกว่าสาม สี่คนล้วนแต่เป็นคนที่รจนารู้จักดีทุกคน

“เฮ้ย นั่นมันพวกไอ้กุก กับไอ้กีนี่นา”

สาวน้อยจำได้แม่นยำว่าเด็กชายตัวโย่งสองคนที่ถูกรู้รุ่นขायพวงมาลัยขนบข้างซ้ายขวาคือเด็กชายอาศัยอยู่ในชุมชนบ้านรจนาแน่นนอน ทำทางเจ้าสองคนนี้น่าจะก่อเรื่องก่อราวอะไรกับใครสักอย่างเสียเป็นแน่

ส่วนพวกเด็กชายพวงมาลัยอีกสอง สามคนนั้นเป็นเพื่อนร่วม

หมู่บ้าน แต่ละคนแสดงอาการปกป้องสองพี่น้องเต็มที่

ที่แรกโรสคิดว่าจะไม่สนใจ แต่ผลที่สุดเจ้าหล่อนก็ต้องเบนเส้นทางเดินข้ามถนนตัดผ่านหน้ารถยนต์มากมายที่กำลังติดสัญญาณไฟจราจรเพื่อเข้าไปสมทบกับกลุ่มเพื่อนพ้องร่วมหมู่บ้าน

“ฉันไม่ยอม พี่หน้อยต้องช่วยเราด้วยอยู่ดีๆ น้ำพวกนี้เขาหาว่าฉันแอบจิกมือถือในรถของเขา มือถือที่ไหนกันฉันไม่เห็นจะมีอะไรที่ไหนเลย”

เสียงเจ้ากิ๊กเด็กชายวัยสิบสองปีตีโพยตีพายเข้าไปบุรุษวัยร่วมสี่สิบที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัยภายในรถบีคัพแบบแคบ ขณะที่เจ้ากิ๊กถลอกแขนเสื้อวามาดนกลองปกป้องน้องชายเต็มกำลัง

“พวกแกสองคนนั่นแหละที่แอบหยิบมือถือในรถฉันไป ถ้าไม่ใช่แกของฉันมันจะหายไปได้อย่างไร ในเมื่อมันวางของมันอยู่ตรงนี้แท้ๆ”

“น้ำลิ้มที่หรีอเปล่า หนูว่าบางทีนี้อาจเอามันไปไว้ที่อื่นแล้วหลงคิดว่าเอาขึ้นรถมาแล้ว น้ำลองคิดทบทวนดูใหม่ดีๆ ชี”

เอ่ สาวน้อยหน้าคึกขูพยายามจะทำทรงผมก่อนไปทางเด็กแนวสไตร์เกาหลีสวยผมด้วยมือข้างที่ว่างเปล่า ส่วนมืออีกข้างก็ยกไม้แขวนพวงมาลัยชูร่อนสูงเหนือหัวตัวเองเอาไว้ คำพูดของแม่คำพวงมาลัยวัยทีนเองยิ่งสร้างความไม่พอใจให้กับชายผู้ขับรถคันนั้นมากขึ้น โรสซึ่งเข้าไปยืนสมทบกับกลุ่มเพื่อนร่วมหมู่บ้านยืนฟังอยู่เงียบๆ แต่ในใจก็คอยสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนพ้องวัยคะนองแต่ละคนตลอดเวลา

ไม่มีอะไรที่จะสามารถหลุดพ้นไปจากดวงตาสีฟ้ากลมโตแต่หัวคอกกริบคู้ไปได้ เมื่อโรสชำเลื่องมองไปทางด้านหลังของเจ้าสองพี่น้องซึ่งยืนแทบจะชิดติดกัน หากเจ้าของรถมีมนต์พิเศษสามารถล่องหนมายืนคู่กับโรสก็คงจะมองเห็นเช่นเดียวกับที่สาวน้อยกำลังเห็นอยู่นี้เช่นกัน

เจ้ากิ๊กกำลังยืนอะไรในอุ้งมือยึดใส่มือพี่ชาย ทุกอย่างเป็นไป

ในช่วงพริบตาหากไม่มีใครสังเกตเห็นคงไม่เห็นหรอกว่าพี่น้องคู่นี้กำลังทำอะไรกัน

แต่โรสหันเหินเข้าเต็มๆ ถ้าเจ้าหล่อนไม่เคยรู้จักนิสัยใจคอของ
เจ้าสองคนนี้ก็คงจะไม่คิดอะไรมาก แต่สาวน้อยได้บันทึกตีพิมพ์ความซัง
มือไวของมันมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จึงพอจะเดาออกพฤติกรรมเจ้าสองคน
นี้ออก

ใจหนึ่งโรสไม่สบอารมณ์ขึ้นมาตะหงิดๆ แต่อีกใจก็ยังหวังว่าจะมีใครบังเอิญรู้เห็นในสิ่งที่เจ้าหล่อนเห็นอยู่นี้ มีอยู่วิธีเดียวที่สาวน้อยพอจะทำได้ก็คือเคลื่อนตัวเข้าไปยืนซ้อนหว่างกลางของเจ้าผู้กับเจ้ากิ๊ก แล้วฉกวัตถุที่อยู่ในมือสองพี่น้องเอามาถือไว้อย่างรวดเร็ว

ทั้งเจ้าถูกกับเจ้าก็พากันหันขวับมาจ้องหน้าโรสเป็นตาเดียวกัน
เมื่อของในมือพวกมันถูกยึดมาอยู่ในมือของเจ้าหล่อนเรียบร้อยแล้ว
แต่โรสทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้กลับลื่นปรี๊ดเข้าไปยืนชิดประตูรดฟุ้งคนขับแล้ว
ยื่นหน้าไล่ชื่อเข้าไปหาชายฝั่งหลังพวงมาลัยรถ

“ไฉนไฉนมั้ยะคุณน้า”

“อ้าว...เอ๊ะ...หึนมันมือถือจันนี่นา แล้วมันไปอยู่ที่หนูได้ยังไงกัน”

คู่กรณีของสองพี่น้องชายพวงมาลัยร้องอุทานเมื่อเห็นโทรศัพท์มือถือเครื่องกระจิวหิวเต๋ราคาสูงลิ่วของตนกลับไปอยู่ในมือของสาวน้อยชายพวงมาลัยอีกคนหนึ่ง ทั้งๆ ที่ที่แรกสาวน้อยคนนี้ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ ด้วยเลย

“หนูเห็นมันหล่นอยู่กับพื้นข้างประตูรถคุณคะ ไข่ของคุณมั้ยคะ
ถ้าไม่ใช่หนูจะได้เอาไปส่งคุณตำรวจเค้า”

โรสไม่พูดปากเปล่าแต่ขยับแข้งขาจะเผ่นออกมาจากที่นั้น
หากว่าชายคนขับรถรีบละล้าละลักวิ่งตะโกนท้วงขึ้นเสียงดังลั่น

“ใช่จะ...หนู...นั่นแหละมือถือของฉัน แต่...อ้าว มันดันหล่น

ไปอยู่นอกรถได้ยังไงกัน ในเมื่อฉันวางมันไว้ตรงนี้นี่นา”

“แห่ม คุณน่าจะปัดมันหล่นกระเด็นตอนส่งค่าพวงมาลัย หรือตอนรับพวงมาลัยเข้ามาในรถก็ได้นี่คะ ก็ดูซิคะมือถือตัวนี้มันเล็ก กระดิดเดียวเอง ลอยหวิวหล่นตรงไหนเจ้าของไม่มีทางสนใจหรอกค่ะ ถ้าไม่เห็นตอนจังหวะมันหล่น”

โรสพูดล่องปรือราวกับเรื่องราวมันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ชายคน ขับรอยกมื่อเกาหัวสีหน้าคล้ายกับคนกำลังถูกผีหลอกกลางวันแสดๆ แต่เมื่อตำรวจจราจรหุ่นอาสาเสียเดินอ้วยอ้ายย่ายพวงออกมาจากป้อมตำรวจ ตรงเข้ามาหา เขาก็เริ่มจะละล้าละลังขึ้นมาบ้างแล้ว

เพื่อนชายซึ่งนั่งข้างๆ กระซิบเร่งเร้าเขาให้ออกรถก่อนที่จะตำรวจ หุ่นหมูตอนจะเข้ามาวนวายด้วย “เกิดอะไรขึ้นไม่ทราบ เห็นมั๊ยครับว่า สัญญาณไฟมันเปลี่ยนใหม่แล้ว แต่คุณยังไม่ออกรถมันกีดขวางรถคัน ข้างหลังเขามากนะครับ”

หมุยอดยั้งเสียดังสมรูปร่าง พวกเด็กชายพวงมาลัยเริ่มทำท่า จะสลายตัวเมื่อเห็นเหตุการณ์พลิกผันตาลปัตรไปเช่นนั้น

ในที่สุดที่ตรงนั้นก็เหลือเพียงหมุยอดยั้งกับสองหนุ่มใหญ่ ที่มาในรถคันเดียวกันเผชิญหน้ากันตามลำพังโดยไร้เงาคู่กรณีตัวแสบ ร่วมรับรู้เรื่องราวใดๆ อีกต่อไป...

“พี่โรสหยุดก่อน ฉันมีเรื่องอยากจะคุยด้วย”

เสียงหัวเราะเหมือนคนเริ่มจะแตกเนื้อหนุ่มตะโกนดังตามร่าง เปรี้ยวระหงของรจนาซึ่งกำลังจะเดินเลี้ยวจากสามแยกเข้าสู่ซอย ชุมชน “รวม7” โรสหันไปมองหน้าบึ้งตึงของเจ้ากุกกับเจ้ากิกที่กำลัง ก้าวเท้ายาวๆ ตามเจ้าหล่อนมาข้างหลังอย่างกระชั้นชิด

สองพี่น้องวัยหัวเลี้ยวหัวต่อจ้องหน้าเรียบเฉยของโรสดั่งพร้อม

จะหาเรื่องด้วยเต็มที่

“วันนี้ถามจริงๆ เอะทำไมพี่โรสต้องยุ่งเรื่องพวกฉันสองคนด้วยฮิ”

“เรื่องอะไรก่อนเรื่องอะไรหลังดีล่ะ”

“ก็...เอ้อ...”

“อ้าว มีอะไรก็ว่ามาได้เลย ฉันจะตอบคำถามพวกแกให้โปรงใสทุกๆ ข้อชะ”

โรสพยักหน้าเรียกสองพี่น้องวัยรุ่นตามเจ้าหล่อนไปเจรจากันใต้ร่มไม้ข้างทางเมื่อมีรถราจะใช้ถนนสองสามเส้นนั้นหลายนั่น

ครั้นญกรุกเข้าจริงๆ ทั้งเจ้ากุกกับเจ้ากิกก็กลับเป็นฝ่ายอ้ำๆ อึ้งๆ เสียเอง

“ว่าไฉนะ ฉันมีเวลาให้พวกแกสองคนไม่มากนักหรอกนะ ถ้าจะเอาแต่ยืนจ้องหน้ากันอยู่อย่างนี้ฉันว่าฉันเข้าบ้านดีกว่า”

“เดี๋ยวก่อนพี่โรส”

เจ้ากุกหลุดเสียงหัวขึ้นเมื่อเห็นร่างเพรียวบางของโรสซึ่งกอดอกเหมะก้นอิงกับขอบโตะหินอ่อนกำลังจะหยัดร่างขึ้นยืนเต็มตัว คิ้วหนาเข้มบนใบหน้าเรียวยาวสะอาดตาขมวดมุ่นเข้าหากันจนเกิดเป็นรูปโบว์น้อยๆ หว่างหัวคิ้วแสดงความรู้สึกครุกรุ่นในใจออกมาโจ่งแจ้ง โรสสับัดสายตาวาววับมองหน้าเจ้าสองพี่น้องสลับกันไปมาดังจะใช้แทนคำตอบว่าแล้วพวกแกจะเอาไ้กับฉันอีก

“เอ้อ คือฉันต้องใจว่าทำไมเมื่อตอนเย็นพี่ต้องเข้าไปวนวายกับเรื่องของฉันสองคนด้วย”

“อ้อ...เรื่องที่พวกแกแอบมือไวโซโมโยโทรศัพท์มือถือในรถคุณผู้ชายคนนั้นนะเธอ ที่ฉันทำอย่างนั้นลงไปก็เพื่อต้องการจะช่วยเหลือแกก่อนเป็นเรื่องแรกไ้ล่ะ”

“ช่วย...ช่วยยังไถ่กัน พวกฉันเกือบจะได้...เอ้อ...”

“ทำไม พวกแกเกือบจะขโมยของเขาได้สำเร็จอยู่แล้วนี่”

“มันเรื่องงานของพวกฉัน พี่ไม่น่าจะต้องเข้ามายุ่งด้วยเลย พวกฉันจะทำอะไรมันก็ไม่เกี่ยวกับพี่ พี่โรสทำเหมือนกับจะฉีกจากพวกเราสองคนจะได้ดีกว่าตัวเอง”

โรสหลุดรอยยิ้มสมเพชบนใบหน้าชวนสะอิดสะเอียวของเจ้าหล่อน แหวดตาเอเน็จอนาถใจผุดพรายขึ้นบนดวงตาสีฟ้าเข้มพร้อมกับนั้นวงหน้ารูปไข่ก็ส่ายไปมาช้าๆ

“ฉันหวังว่าพวกแกจะติดคุกติดตะรางเพราะความตะกละของแกเองต่างหากล่ะ”

“ไม่มีทาง พวกฉัน...”

ยิ่งเถียงก็ยิ่งเข้าเนื้อ แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมปล่อยมือตอนเย็นอยู่ไม่หาย อ้อยจะเข้าปากข้างรอมร่อยอยู่แล้วแต่เพราะโรสคนเดียวແຕ່ๆ มันจึงต้องจำใจคายทิ้งๆ ที่เสียดายใจแทบขาด

“ข้านางงานด้านเมื่อไรมานแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่ซี แกอย่าลืมหาว่าบนถนนนะมันมีหูตาผู้คนอยู่ไม่ว่าที่ร้อยก็พันตา จะไม่มีใครดันทุรังเห็นตอนแกแอบขโมยของในรถเค้าหรือไม่ก็ตอนที่แกสองคนส่งของให้กันมั้ง เชียวเหอ ไอ้กูก ไอ้กูก”

เสียงหวานใสแต่ไม่เบาเอาเสียเลยของโรสดังพอที่พวกเด็กชายพวกมาลัยกลุ่มใหญ่ที่กำลังถืออุปกรณ์ทำมาหากินกลับเข้าบ้านแะเข้ามายืนจับกลุ่มฟังเรื่องราวอย่างสนอกสนใจ

“แล้วเรื่องที่สองที่ฉันหวังมากก็คือ นิยายแยะของพวกแกกำลังจะสร้างความเดือดร้อนให้กับเพื่อนๆ ชายพวกมาลัยแถวนี้ในวันข้างหน้า”

“นี่พี่โรสเล่นกล่าวหาฉันสองคนเกินไปแล้วนะ”

“มันน้อยไปซะด้วยซ้ำไอ้กูก แกคิดดูซิเกิดว่าเรื่องนั้นถึงตำรวจ

ขึ้นมา พวกเจ้าของรถที่เขาขับรถผ่านแถวๆ นี้เขาจะคิดยังไง เขามองว่า เด็กขายพวงมาลัยสี่แยกอย่างพวกเราเป็นพวกหัวขโมยมือไวเกินไปหมดทุกคนเหอ แล้วอีกหน่อยจะมีใครกล้าไขหน้าต่างรถซื้อมาลัยเรากันอีกละ ไ้ก็ก็ไ้ก็ก็”

“เออจริงของโรสพูดหว่าก็ก็ แกทำอย่างนั้นไม่ค่อยถูกนา”

โจ๊ะเนะซึ่งถูกมองว่าสมองแล่นช้ากว่าคนอื่นค่อยๆ พูดเสียงยานคางตั้งคนกลั่นกรองคำพูดของตัวเองอย่างดีแล้วก่อนจะพูดอะไรออกมาสักอย่างหนึ่ง

เจ้าก็ก็กำลังอยู่ในอารมณ์อยากจะพาลใส่ใครชนิดสุดโต่งอยู่แล้ว จึงได้หันไปตวาดใส่สาวรุ่นหุ่นอ้วนได้ตามใจชอบ

“นั่งหม้ออ้วน แกอย่าเลือกได้มัย โง่แล้วยังไม่เจียมหัวกะลาตัวเองอีก”

“อ้าว...ถึงฉันโง่ก็มีสมองคิดเป็นกะเขาเหมือนกันนา แต่พวกแกซิกำลังจะทำพวกเราลำบาก”

“หยุดเห่าเลยอีหม้ออ้วน แกมันสาวกที่โรสเค้าแกก็ว่าลูกพี่ของแกดีซี แต่ถ้าเกลลงมาเป็นฉันสองคนดูแล้วแกจะรู้ว่าพวกเรามีความจำเป็นขนาดไหนถึงต้องทำเรื่องไม่ดีอย่างนี้”

เจ้าก็ก็ตวาดใส่โจ๊ะเนะตามพี่ชายบ้าง ทั้งสองทำท่าจะเบนจุดหมายหันไปเล่นงานสาวรุ่นหุ่นหมูเมื่อไม่อาจจะทำอะไรโรสได้ตั้งใจปรารถนา

แต่คนอย่างโรสหรือจะปล่อยโจ๊ะเนะให้ต้องเป็นเหยื่อรับกรรมตามยถากรรม เจ้าหล่อนกวกวักมือสั่งสองพี่น้องหันมาทางตัวเองอย่างจริงจัง

“แกไม่ต้องไปพาลใส่ไอ้เนะมันเหอ ก่ายังซึ้งใจก็คุยกับฉันต่อดีกว่า คนเราถึงเกิดมาจนก็จริง แต่อย่าจนศักดิ์ศรี แต่เนี้แกกำลังจะเหยียบย่ำศักดิ์ศรีตัวเองรวมทั้งศักดิ์ศรีคนขายพวงมาลัยทุกๆ คนอยู่รู้มัย”

“เฮอะ คักดีศรี ถามหน่อยเหอะพี่ไอ้คำคำนั้นมันช่วยให้คนอึดท้อง
สุขสบายขึ้นมาได้หรือไง?”

เจ้ากุกซึ่งดูจะเป็นคนก้าวร้าวกว่าน้องชายยืนท้าวสะเอวพลา
งม่น้ำลายใส่พื้นอย่างคลื่นไ้ เรียกเสียงหัวเราะครืนจากเพื่อนพ้องร่วม
อาชีพที่ยืนล้อมล้อมคอยดูผลการปะทะการมาจะออกมาในรูปการใด
แต่โรสใจเย็นสนิท...พอจะรู้ดีว่ากับคนเหล่านี้หล่อนจะใช้อารมณ์เข้าข่มใคร
ไม่ได้เด็ดขาด

เจ้ากุกพยายามจะรื้อรอนอำนาจสาวน้อยอวดบารมีตัวเองต่อหน้า
เพื่อนร่วมชุมนุมเต็มที่เมื่อมีเสียงหัวเราะทำท้าวจะเข้าทางมันบ้างประปราย
“จริงมั๊ยะพวกเรา”

“เออจริงว๊าย คำว่าคักดีศรีไม่มีตัวตน เงินต่างหากที่เป็นพระเจ้า”

“เออ หลังจากที่ได้สมบัติคนอื่นเค้าไปขายแล้วใช้เงินจนหมด
แต่ต่อไปวันข้างหน้าแกก็จะขายพวงมาลัยกินอีกไม่ได้ เพราะไม่มีใครเขา
อยากเสี่ยงไขหน้าต่างรถอุดหนุนพ่อค้าขี้ขโมย แกคิดว่าเงินจากค่าขาย
มือถือคนอื่นเค้าจะเลี้ยงแกกับพ่อแม่แกไปได้สักกี่มือ แล้วหลังจากนั้นล่ะ
แกจะทำมาหากินอะไร ไม่ใช่แค่แกคนเดียวหรอกนะที่จะจนลู่ทางทำกิน
พวกเพื่อนๆ ที่อยู่ในซอยเราก็จะพลอยชวยเพราะความเห็นแก่ได้ของแก
สองคนไปด้วย เพราะความอยากได้ไอ้มือถือเครื่องนั้นของแกมันจะทำให้
คนอื่นหลายคนต้องตงงานกันหมด”

เจ้ากุกทำตาปริบๆ ขณะที่พี่ชายของมันอ้าปากจะเถียง แต่ไม่รู้ว่
จะเถียงอะไรดี เรื่องนี้ใช้ว่ามันจะไม่คิด แต่ตรงกันข้ามมันคิดเสมอ
ทุกครั้งก่อนจะลงมือขโมยของมีค่าของลูกค้า แต่ว่า...เสียงกระซิบจาก
นราก็บอกมันว่า แกทำเถอะ...ในเมื่อแกไม่มีปัญญาซื้อมาใช้เองได้แก
ก็ต้องใช้วิธีนี้

“แต่ตอนครอบครัวฉันเดือดร้อนก็ไม่เห็นจะมีใครหยิบยื่นความ

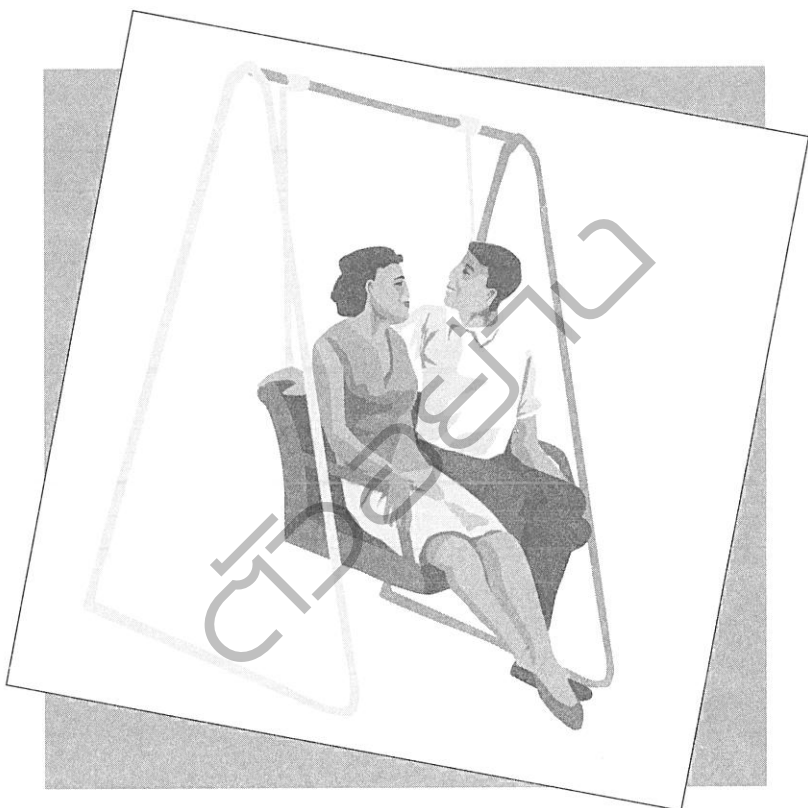

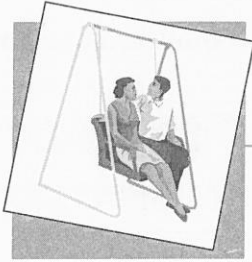
ช่วยเหลือกันสักเท่าไรเลย พี่โรสก็พูดได้ซิเพราะบ้านพี่รวยกว่าบ้านใครๆ แกวนี่ทั้งนั้นนี่นา ลองพี่มาจนเหมือนฉันดูพี่ก็คงอยากจะทำเหมือนที่ฉัน ทำเหมือนกัน”

“ไม่มีทางหรอกไอ้กูก ไอ้กิ๊ก คนเราจนรวยมันอยู่ที่ใจโวย ถ้าใจมันไม่ยอมมรยชะอย่าง ต่อให้มีเงินพันล้านหมื่นล้านก็ไม่ยังไม่รวย แต่เมื่อเราคิดว่าเราเพียงพอ มีแค่นี้เราก็จพอใจแค่นั้น ถ้าแกอยากมีของดีๆ ใช้อยากได้เงินเยอะๆ แกก็ต้องเลือกเอาอะไรสักอย่างหนึ่ง ระหว่างอยากเป็นคนขายพวงมาลัยหรือว่าอยากจะไปเป็นโจร แกสองคนก็ลองคิดดูกันเอาเอง วันหน้าถ้าฉันเห็นแกสองคนทำกันอย่างนี้อีก ฉันยืนยันว่าฉันจะจับแกสองคนส่งหมุ่ยอดยิ่งทันที ไม่เชื่อแกก็คอยดูกันไป”

โรสพูดทั้งท้ายด้วยน้ำเสียงอันเข้มจัดก่อนจะแหวกกลุ่มเพื่อนพ้อง รวมฮอยเดียวกันผละออกไป โดยไม่มองว่าใครจะคิดอย่างไรต่อคำพูดอันยืดยาวของเจ้าหล่อน...

3

“แม่ จำ...โรสหิวจังเลย”

เสียงใสๆ ดังนำหน้าเข้ามา ก่อนที่เจ้าของเสียงจะทันผลักประตูครัว โพล่หน้ามอมๆ เข้าไปกวาดตามองหาใครสักคนเสียอีก เสียงเล็กเจือแวว ออกอื้อในทีป ลูกนางมะลิซึ่งกำลังง่วนอยู่กับถาดดอกมะลิกำลังตูม ต้องเงยหน้าขึ้นมามองดู สาวใหญ่ทำหน้าที่เมื่อเห็นสภาพอันมอมแมม เห็นแต่ดวงตาสีฟ้าเจิดจ้าเป็นประกายระยับจากดวงหน้ารูปไข่

แต่เจ้าของดวงตาสีฟ้าสดใสไม่ใส่ใจต่ออารมณ์ของหล่อนกลับ ถลาเข้ามาสวมกอดร่างท่วมหนานั่นเอาไว้เต็มวงแขน ใบหน้ามอมซุก เข้ามาแนบแก้มนางพร้อมกับเสียงดังพอดขึ้น

“เฮ้อ ชื่นใจจังนี้”

“อย่ามาประจบ บอกแม่มาดีๆ วันนี้เราหายหัวไปไหนมาทั้งวัน
ทั้งวัน”

“โอ้ แม่เกาะ...โรสก็เที่ยวเล่นแถวๆ ในหมู่บ้านเราแหละจ๊ะ
แต่ตอนนี้โรสหิวจะแ่อยู่แล้ว แม่ทำอะไรมั้งหรือยัง รู้มั้ยโรสหิวจนจะ

กินช้างได้เป็นตัวๆ อยู่แล้วนา”

“เออ รู้แล้วว่าหิวมาก หายไปทั้งวันคงจะไม่ได้กินอะไรเลยซีท่า”

สาวน้อยทำหน้าเศร้าตาปรอยใส่แม่ นางมะลิตั้งท่าว่าจะคอย
เล่นงานลูกสาวให้หน้าใจหากโรสกลับเข้ามาแล้ว แต่พอเห็นสายตา
ละห้อยและเสียงออดอ้อนช่างแก้ตัวชนิดนี้เข้าก็ใจอ่อนเป็นขี้ผึ้งละลาย
เสียทุกที ทุกที

ใบหน้าซึ่งตึงจึงเปลี่ยนเป็นอ่อนโยนลง มือข้างที่ผลักใส่หัว
ลูกสาวไปจากแก้มเปลี่ยนเป็นลูบไล้เส้นผมสีน้ำตาลอมแดงเบาๆ ด้วย
ความรักใคร่แทน

เสียงห้องร้องจ๊อกๆ ของลูกสาวยิ่งกระตุ้นความรักของนางให้
ต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง “เดี๋ยวแม่จะเข้าครัวไปทำกับข้าวสักหน่อย
โรสร้อยพวงมาลัยให้แม่ด้วยนะ ตอนค่ำพวกไอ้หนอยมันจะมาเอาไปขาย
อีกรอบหนึ่ง”

“ลูกอีช่างก”

โรสพิมพ์พาลงทำหน้าอ แต่สาวน้อยก็ยอมเข้าไปนั่งแทนที่แม่
ซึ่งลูกหายเข้าไปในครัวแต่โดยดี สองมือเล็กๆ เริ่มต้นร้อยดอกมะลิ
ส่งกลิ่นกรุ่นเข้ากับเชือกป่านเส้นเล็กๆ ...อย่างทะมัดทะแมง มาลัยพวงแล้ว
พวงเล่าที่โรสร้อยเสร็จถูกจัดเรียงใส่กระดังไบ่เชื่อง มีพวงมาลัยจากฝีมือ
นางมะลิวางอยู่บนนั้นแล้วส่วนหนึ่ง ดวงตาสีฟ้ากระจ่างจับจ้องมอง
พวงมาลัยในมือตัวเอง สีหน้าพึงพอใจต่อผลงานแต่ละชิ้นอยู่ไม่น้อย
เจ้าหล่อนได้รับการถ่ายทอดวิชาร้อยพวงมาลัยจากพ่อแม่และยายมาตั้งแต่
จำความได้แล้วกระมัง ตอนนั้นโรสจำได้ว่าตัวเองร้อยไปเพราะอารมณ์
สนุกๆ ตามวิสัยเด็กน้อย แต่ต่อมามันก็กลายเป็นภาระหน้าที่ที่ยามว่าง
ที่เจ้าหล่อนจะต้องช่วยทุกคนในบ้านนี้ทำเสมอมา

กลิ่นผัดกะเพราโชยมาจากในครัว โรสทำจมูกฟุดฟิตสุดหากลิ่น

อาการหิวกำเริบขึ้นมามากหลายเท่าตัว

“แม่จำ...กับข้าวเสร็จยัง”

“เกือบเสร็จแล้วละ คอยอีกเดี๋ยวก็ได้กิน”

นางมะลิร้องตะโกนบอกลูกสาวเคล้ากับเสียงตะหลักกระทบ กระดังโฆ่งเซ้งๆ อึดใจใหญ่นางก็กลับออกมาหาลูกสาว พร้อมกับ จานข้าวใบเซื่อง มีควันผัดกะเพราโชยจากจานย้วยน้ำลายคนหิวสอยิ่งขึ้น

สาวน้อยรีบเขยื้อนตัวห่างจากกะละมังอุปกรณ์รื้อยพวงมาลัย ทั้งหลายแหล่ ความสนใจพุ่งไปอยู่ที่ข้าวผัดกะเพราไก่ไข่ดาวจานนั้น จนหมดสิ้นเสียแล้ว นางมะลิอมยิ้มแอบส่ายหน้าเมื่อเห็นท่าทางหิวจน ตาลายของลูกสาว โรสนั่งขัดสมาธิคลุกผัดกะเพรากับข้าวสวยร้อนๆ เข้า ด้วยกัน ส่วนไข่เจียวนั้นถูกเก็บไว้ที่ชอกจานเพื่อคอยตบท้ายเมื่อข้าวกับ กับหมดหน้าหน้าไปแล้ว

“ค่อยๆ กินก็ได้เดี๋ยวข้าวจะติดคอตายซะก่อนอิมนะลูก”

“โอ้ ก็คนมันหิวจริงๆ นี่จะแม่...พ่อไปไหนละโรสยังไม่เห็นหน้า พ่อเลย”

“พ่อพาพวกเราไปตลาดปากคลองตั้งแต่ตอนบ่ายแล้ว เดี่ยวค่ำ หน่อยก็คงจะกลับ ช่วงนี้ดอกไม้มันแพงแถมยังของไม่ค่อยจะดี คนซื้อ ต้องไปคอยเข้าคิวแย่งกันซื้อแต่วัน”

เป็นที่รู้กันดีในกลุ่มคนอาชีพรื้อยพวงมาลัยว่าฤดูฝนนั้นคืออุปสรรค สำคัญของพวกเขาคนมากแค่ไหน โดยเฉพาะดอกมะลิที่จะมีราคาแพง พรวดพราดขึ้นมามากันที จนบางครั้งเคยสูงถึงถูกละสี่หรือห้าร้อยบาท ก็ยังเคยมีประวัติศาสตร์มาแล้ว

แต่ราคาพวงมาลัยที่พวกเขาซื้อขายยังคงตรึงอยู่ในราคาเดิม...

โรสเคยได้ยินแม่กับยายบ่นให้ฟังเสมอว่าแต่ก่อนนั้นพวงมาลัย ราคาขายสูงกว่าทุกวันนี้ เมื่อหลายปีก่อนนางมะลิเคยส่งพวงมาลัยพวงละ

เจ็ดหรือแปดบาท แต่ปัจจุบันกลับต้องลดราคาส่งมาเหลือที่พวงละสี่บาท เพื่อให้เด็กๆ ที่รับไปขายจะได้ขายในราคา 3 พวงยี่สิบบาทกันง่ายๆ เนื่องจากมีคนหันมาซื้อดอกไม้คนขายพวงมาลัยตามถนนสายต่างๆ กันมากมายขึ้น

คนร้อยพวงมาลัยก็มีจำนวนเพิ่มขึ้น แต่ราคาขายพวงมาลัยกลับถูกลงจากเดิม

สาวน้อยนั่งตักข้าวใส่ปากเคี้ยวตุ้ยๆ ไม่ถึงห้านาทีผัดกะเพรา ราดข้าวจานนั้นก็หมดเกลี้ยง นางมะลิหันมาทำพร้อมบัวลอยไข่หวาน ของโปรดลูกสาวมาวางไว้คอยทำก่อนหน้าที่โรสจะอิ่มข้าว เจ้าหล่อนจึงหันไปสละวนกับขนมหวานถ้วยนั้นจนเกลี้ยงเกลากลับถ้วยหนึ่ง

“เอ๊ะ...”

พอหนึ่งท้องตึงหนึ่งตาก็ทำท่าจะหย่อนเข้าหากัน หมอนที่โรส นึกถึงเป็นใบแรกก็คือตักของนางมะลินั่นเอง สาวน้อยทิ้งกายลงนอน บนพื้นกระดานเปล่าเปลือยโดยใช้ตักแม่หนูอย่างสบายอารมณ์ แต่เพียง ครู่เดียวเปลือกตาที่ปิดดวงตาสีฟ้าก็เกิดอาการยุกยิกขึ้นมาอีกครั้ง

“อ้าว ไหนว่าเหนื่อยนักงี้ละลูก ถ้าเหนื่อยก็หลับซะซิ พอพอ กลับค่อยตื่นก็ได้”

“โรสไม่่วงแล้วละแม่...แต่โรสกำลังสงสัยอะไรอยู่เรื่องหนึ่ง”

“สงสัยอะไรอีก เรายืนยันซึ่งสงสัยเหลือเกินนะลูกคนนี้”

นางมะลิคุยกับลูกสาวไปพลางก็ร้อยพวงมาลัยไม่หยุดมือ ในใจ เริ่มจะพวากับปัญหาที่ค้างคาใจลูกสาวขึ้นมาว่าอะไรเสียแล้ว สาวใหญ่หวังว่า มันคงจะไม่ใช่เรื่องที่ทำให้นางต้องสะดุ้งไปแปดตลบจนเกิดความกังวลใจ นานแรมเดือนเข้าอีกล่ะ

ยิ่งเห็นลูกสาวคนเดียวนั่งอิงไปนาน นางก็ซักจะใจคอไม่ค่อยดี มากขึ้น

“ถ้าวงจรมาน้อยไม่ไหวก็เข้าไปนอนซะก่อนดีกว่าลูก เดี๋ยวแม่จะได้ ร้อยมาลัยถันๆ”

“มา โรสช่วยแม่ร้อยเองจ๊ะ”

สาวน้อยเปลี่ยนอาการจากง่วงงุนกลับลุกกระวักระวาดลุกขึ้นมา นั่งขัดสมาธิช่วยแม่ร้อยพวงมาลัยโดยไร้อาการง่วงให้รำคาญสายตาแม่ แม้แต่น้อย แต่สีหน้าอ่อนโยนสลวยสะอาดตากลับมีร่องรอยครุ่นคิดหนักแฝง อยู่เหมือนเดิม

ทั้งหมดนั้นตกอยู่ในความช่างสังเกตของนางมะลิโดยตลอด ไม่มีอะไรในตัวลูกสาวที่จะเล็ดรอดสายตานางไปได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสุข หรือทุกข์ ในเมื่อสาวใหญ่มีโรสเป็นลูกสาวสุดที่รักเพียงคนเดียวเท่านั้น

“โรสมีเรื่องอะไรต้องคิดมากหรือลูก ถ้ามีจะคุยกับแม่ก็ได้นะ”

แม่จะหวั่นใจแต่หากยังถามลูกสาวออกไปด้วยหัวใจที่แหว่งไกว เหมือนสายร้อยพวงมาลัยในมือนางนั้นแหละ เสียงลูกสาวเจ้าปัญญา ทอดถอนใจดังเฮือกออกมาเบาๆ

“แม่จ๋า...ทำไมผู้คนต้องตื่นรนไขว่คว้าเงินทองกันนักล่ะจ๊ะแม่”

“อ้อ สงสัยเรื่องนี้อีกแล้วหรือเรา...ก็เพราะยุคนี้อะไรๆ มันก็ต้อง ใช้เงินแลกมาทั้งนั้นนะลูก ไม่งั้นเขาจะเรียกเงินว่าพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ได้หรือ”

“แต่เงินมันเป็นวัตถุนะแม่...ดูดีๆ มันก็แค่กระดาษใบเล็กๆ ที่ มนุษย์ตั้งค่าของมัน คนจิตที่มีค่ามากกว่ามัน เพราะคนคือผู้สร้างเงินขึ้นมา ถ้าไม่มีคนก็ไม่มีเงินเกิดขึ้นบนโลกนี้ใช่มั้ยแม่”

เอ วันนี่โรสมันสงสัยอะไรของมันแปลกๆ ซอบกล นึกอยากรู้ ที่มาที่ไปของเงินซึ่งนางมะลิก็จนปัญญาจะค้นหาคำตอบที่ละเอียดอ่อน มาอธิบายบอกลูกได้ นอกจากตัดบทว่าปล่อยทุกอย่างไปตามทางที่มัน เคยเป็นจะดีที่สุด

“โรสน่ะไม่สนหรอกว่าใครมันจะบ้าเงินขึ้นสมองสักแค่ไหน แต่โรสกลัวเรื่องเด็กชายพวงมาลัยชอยบ้านเรานะแม่ แม่รู้มัยว่าไอ้กุกกับ ไอ้กิกมันนิสัยไม่ดีเอามากๆ เวลาที่มันขายพวงมาลัยให้เขามันยังชอบ ขโมยของในรถเขาตอนเจ้าของเขาเผลออยู่เรื่อย วันนั้นก็หุดหวิดจะ เกิดเรื่องเกิดราวกับเจ้าของรถคันหนึ่งเพราะว่ามันดันไปจิกมือถือที่เขา วางไว้ในรถเอามา”

“ตายจริง ก็ไหนว่าพวกมันจะเลิกนิสัยซึ่ลักซึ่ขโมยของลูกค้า ตั้งแต่คราวก่อนแล้วไง”

นางมะลิอุทาน นางยังจำได้ว่าครั้งก่อนเจ้าสองพี่น้องคู่นี้เคยถูก เจ้าของรถคันหนึ่งแจ้งความตำรวจว่ามันแอบหยิบกระเป๋าสเงินในรถช่วงที่ เขากำลังคุยโทรศัพท์มือถือกับเพื่อนและกังวลเรื่องสัญญาณไฟแดงที่ติด นานเกินเหตุ

ครั้งนั้นหากตำรวจที่รับแจ้งจะไม่ให้หมุ่ยอดยิง บางทีทั้งเจ้ากุก กับน้องชายของมันอาจจะย้ายนิवासถานเข้าไปอยู่ในสถานกักกันเด็ก หรือไม่กี่บ้านพักอะไรสักอย่างเป็นแน่

ลำพังพ่อแม่ของพวกมันสองคนไม่มีปัญญาจะบากหน้าไป ขอร้องตำรวจให้ปล่อยตัวลูกหрок เพราะเจ้าพี่น้องคู่นี้เคยก่อคดีมื่อไว ซ้าซ้อนขึ้นมาหลายครั้งหลายคราจนนับไม่ถ้วน

ไม่ใช่แค่เรื่องมื่อไวเท่านั้น เจ้ากุกยังมีพฤติกรรมประหลาดๆ ที่เด็กชายพวงมาลัยทั้งหลายเขาไม่เคยทำกัน นั่นคือหากมันสะดุดตา รถคันใดเจ้ากุกก็จะเกิดอาการคันไม้คันมือต้องหาทางขีดข่วนสีรถคันนั้น จนเกิดร่องรอยถลอกขึ้นมาเสมอ

ครั้นเจ้าของรถจะเอาเรื่องเอาราวมันก็จะแก้ตัวอย่างที่ไม่ค่อย มีชาวบ้านคนใดเขาแก้กัน นั่นคือ

“ผมทำไปโดยไม่รู้สึกตัว”

“อ้าว ไม่รู้สึกตัวแล้วทำไปได้อย่างไร”

“ผมไม่รู้ ไม่ได้ตั้งใจ ไม่คิดอยากจะทำ แต่มีมันทำเอง”

เอากับมันซิ โชคดีแค่ไหนแล้วที่เจ้าก็ไม่ได้เจอเจ้าของรถเป็นวัยรุ่นใจร้อนเข้า ไม่อย่างนั้นบ้านนี้มันคงไม่มีชีวิตรถดกกลับมาสร้างความหนักใจให้เพื่อนร่วมซอยอีกแน่ๆ และคนที่เดือดร้อนต้องวิ่งไปเจรจากับตำรวจขอรับผิดชอบความผิดของมันก็ไม่เคยพ้นกรอบครัวบ้านนายพุดกับนางมะลิเสียที

“มันเล็กที่ไหนกันล่ะจะแม่ พอเกิดเรื่องที่ไร่มันก็บอกว่าเล็กได้ทุกที่ แต่นานๆ ไปมันก็กลับมานิสัยเน่าเหมือนเดิม”

“แล้วเราจะทำยังไงได้ล่ะลูก คนมันสันดานเป็นอย่างนี้มันคงจะแก้ไขยาก”

“มันต้องแก้ไขได้ซิแม่ ถ้าพ่อแม่ของมันมีเวลาสั่งสอนลูกให้ทำตัวดีๆ บ้างลูกมันก็ต้องดีจริงมั้ยจ๊ะ ที่พ่อกับแม่ทำงานชกๆ ทั้งวันยังหาเวลาสั่งสอนโรสได้เลย”

ทำไปทำมาสาวน้อยก็ทำเสียงอ้อนแม่อีกครั้ง นางมะลิค่อนข้างกลัวลูกสาวแต่หัวใจนั้นเข้มขึ้น ยิ่งกว่ามะลิที่ถูกพรมน้ำแรกเป็นไหนๆ

“เป็นเพราะเราเผลอเองด้วยล่ะลูก”

“โถแม่จ๋า โรสมีพ่อแม่ดีขนาดนี้ลูกยังไม่ดีก็ให้มันรู้ไป”

นางมะลิหายใจสะท้อนกับคำพูดสั้นๆ แต่แสนหวานของลูกสาว... สายเลือดดีจั้นหรือ ... ถ้าโรสรู้ว่าอะไรคืออะไร... โรสยังจะพุดกับหล่อนอย่างนี้อีกหรือเปล่า

“แม้ว่าปล่อยๆ เรื่องของคนอื่นเขาไปบ้างเถอะลูก เราไม่อาจจะเปลี่ยนแปลงทุกอย่างบนโลกใบนี้ได้ โดยเฉพาะเปลี่ยนจิตใจผู้คน”

“ถ้าฉันครวญหน้าพวกมันเดือดร้อนพ่อแม่ไม่ต้องแบกหน้าไปช่วยมันอีกแล้วนะจ๊ะ ปล่อยให้พวกมันติดตะรางกันซะบ้างก็ดี”

นางมะลิอมยิ้มอยู่ในใจ รู้ว่าลูกสาวยามโกรธก็พูดไปอย่างนั้นเอง แต่ครั้งปัญหาเกิดขึ้นมาคนแรกที่อ่อนวอนขอพ่อแม่ไปช่วยเหลือเจ้าสองพี่น้องคุณนั้นก็คือโรสนั่นเอง

“ให้มันแน่ลักรายเถอะน่า แม่จะเลี้ยงถวายหัวหมูเจ้าแม่รจนาลักทำหัวเลย”

สาวน้อยทำหน้าอเมื่อแม่รู้เท่าทันจิตใจเจ้าหล่อน แต่ก็ทำไม่ได้จะมีใครอีกเล่าที่จะอ่านใจโรสตรงเผงเท่ากับแม่มะลิพอพูด เป็นไม่มีอีกแล้ว

“แม่จำ...ทำยังไงโรสจะเป็นคนใจแข็งกับเขาได้มั้งละแม่”

โรสคลานตัวมเตี้ยมเข้ามาซบกอดแม่ ซุกหัวแนบอกสาวใหญ่ พึมพำออกมาเสียงโครซๆ ตัวเอง นางมะลิจำต้องละมือจากงานร้อยพวงมาลัยเป็นลูกปลั้มมสลวยสีน้ำตาลไหม้ของลูกอีกครั้ง

“การเป็นคนจิตใจดีนะมันดีแล้วลูก ถึงยังไงไอ้กุกกับน้องมันก็เป็นคนซอຍเดียวกันกับบ้านเรา ก็ไม่ต่างอะไรกับเป็นพี่น้องเรานั้นละ”

“แม่...โรสรักแม่จังเลย”

จู่ๆ โรสก็คลุกใบหนากับท่อนขาของแม่ขยี้แรงๆ จนนางมะลิเกิดอาการจึกเดียวมเพลอตัวหัวเราะกึกกักออกมา สองแม่ลูกหยอกเย้ากันในบ้านไม้หลังเก่าๆ แต่หัวอบอวลด้วยกลิ่นไอแห่งความรักและความสุขทุกซอกทุกมุม

“หยุดซุกซนเสียทีเถอะ เตี้ยมแม่ก็ร้อยพวงมาลัยไม่เสร็จหรอก”

นางมะลิมีอาการหอบน้อยๆ เมื่อถูกลูกสาวเย้าแหย่เพื่อให้หล่อนยัดเส้นยัดสายผ่านไป แล้ว สองแม่ลูกจึงนั่งลงช่วยกันร้อยพวงมาลัยร่วมกันอีกครั้ง หากไม่มีเสียงโวยวายของนายพุดดั่งที่หน้าบ้านทั้งคู่ก็คงจะจมจ่อมอยู่กับมวลดอกไม้ทั้งหลายแหล่อยู่ที่นั่นต่อไป

“อะไรกันพ่อจำ”

โรสพรวดพรวดเข้าไปเกาะแขนนายพุดเขย่าถามเมื่อเห็นสีหน้า

แหวตากราดกริ้วของชายร่างสูงใหญ่ผิวคล้ำจัดที่ยืนท้าวสะเอวคา
หน้าบ้านเช่นนั้น

นายพุดหทัยใจพืดฟาดปานวูวระทิงเฟิงหลุดจากสนามแข่งขัน
ออกมา

“ก็ไอ้ธงกับเมียของมันนะชิลูก มันดักด่าพ่อข้างซอยบ้านเรา
พวกมันหาว่าเราเป็นต้นเหตุทำให้ลูกชายมันเดือดร้อนอับอายผู้คน
จนเกือบจะเกิดเรื่องเกิดราวเมื่อตอนเย็น”

อ้าว เรื่องไอ้สองพี่น้องนรกลงมาเกิดอีกแล้วหรือเนี่ย โรสเฟิงจะ
ปรับทุกข์กับแม่มาหยกๆ พ่อกลับพบเจอเรื่องไม่สบายอารมณ์เพราะพวกมัน
เข้าจนได้ นายพุดเล่าว่าพ่อแม่ของเจ้ากุกกับเจ้ากิกแหวดักพบกับตน
เพื่อจะตัดพ้อต่อว่าเรื่องที่โรสทำลายแผนขโมยมือถือลูกค้าของลูกชาย
พวกตน โรสเกิดอาการโกรธจนหูอื้อตาลายขึ้นมาอีกครั้ง

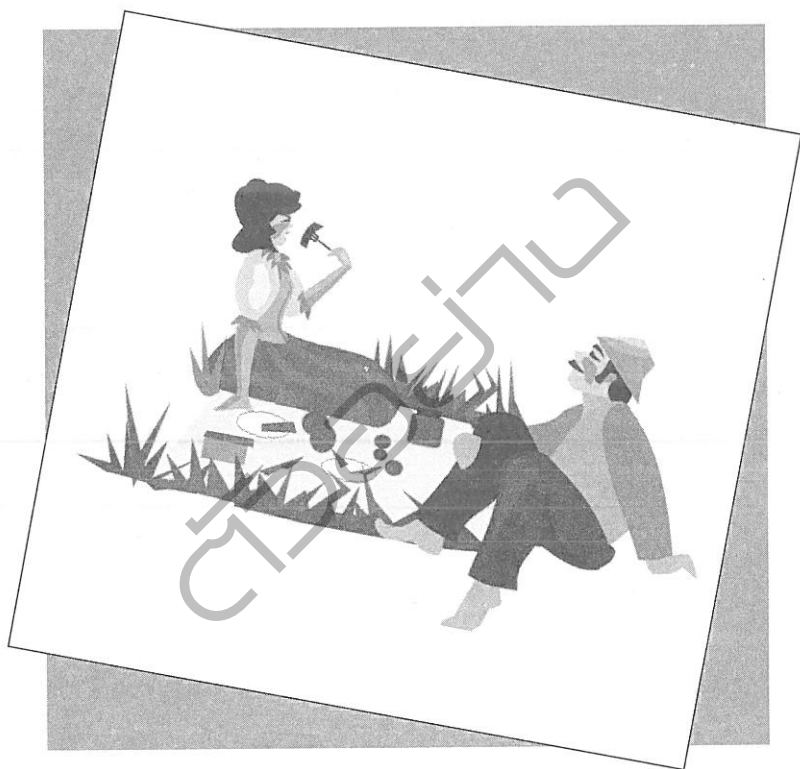
สาวน้อยพรวดพรวดหันกลับไปคว่ำรองเท้าผ้าใบคู่เก่งที่ห่อหุ้ม
ถอดทิ้งคาอยู่ข้างประตูทางเข้าบ้านมาสวมลวกๆ ทำทางทั้งโกรธทั้งรีบลง
จนนางมะลิใจคอไม่ดีเกรงว่าจะมีเรื่องใหญ่โตขึ้นมา หล่อนจึงรีบคว้าแขน
กลมกลิ้งของลูกสาววิ่งไว้เต็มแรง

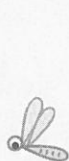
“จะไปไหนนะโรส อย่าไปมีเรื่องมีราวกับเขาเลยลูก พวกมันจะว่า
เรายังไงก็ปล่อยมันไป ในเมื่อเรามีเจตนาดีกับพวกมันแต่มันไม่รู้ตัวก็ช่วย
ไม่ได้”

“มันต้องไปเคลียร์ซิแม่ ลำพังพวกมันพุดกับโรสโรสไม่ว่า แต่อย่า
ลามมาถึงพ่อ เพราะพ่อไม่รู้จะไรด้วย พ่อมีแต่ช่วยกับช่วยพวกมันมา
ตลอด คนเราไม่มีสามัญสำนึกบุญคุณคนบ้างก็อย่าเป็นคนเนรคุณก็ได้”

รจนาแกะมือแม่ออกไปจากเรียวแขนवलตาของตัวเอง เจ้าหล่อน
ก้าวฉับๆ ออกจากหน้าบ้านไปโดยมีนายพุดวิ่งท้ายตามไปติดๆ เป็นเหตุ
บังคับให้นางมะลิต้องจำใจลากเกือกอีเตะเดินตามสองพ่อลูกไป แต่ไป
ด้วยอารมณ์ที่แตกต่างจากคนเดินนำหน้าลิบขอบโลก...

4

“พวก แกสองคนคิดจะเอายังไงกับลูกผัวฉันนี่”

แต่พอถึงบ้านนายธงเข้า คนที่ואจิตใจดีที่สุดที่สามารถแปรสภาพเป็นแม่เลื่อพร้อมจะกางเขี้ยวเล็บปกป้องลูกผัวของมันเต็มกำลังได้อย่างสมบูรณ์

นางมะลิแหวกสองพ่อลูกเดินออกหน้าไปยืนท่าวสะเอวใส่หน้าประตูบ้านชั้นเดียวหลังเล็กเท่ากับห้องเก็บของเศรษฐีพร้อมกับตะเบ็งเสียงขึ้นก่อนข้างดัง นายพุตแอบหลิวตากับลูกสาวดั่งจะพุตเป็นนัยต่อกันว่านั่นไง แม่เราเขากำลังออกบทนางพญางูขาวเข้าแล้ว

เมื่อประตูบ้านนายธงเปิดผางขึ้น เจ้าของบ้านหมดทั้งครอบครัวพากันยืนรอหน้าสลอน คนทั้งสี่ไม่มีใครสักคนที่จะรอดพ้นสายตาดูวาวับของนางมะลิไปได้

“ไหน ไอ้อิหน้าไหนกันวะที่มันว่าลูกผัวฉันเลื่อเรื่องชาวบ้านฉันขอดูหน้ามันชัดๆ หน่อย แล้วก็ถามมันคำเดียวว่าไอ้คนของฉันมันไปเลื่อเรื่องอะไรของพวกแก”

“โธ่ พี่มะลิ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ แค่นี้ไม่น่าต้องมีน้ำโหของมัน
คุยกันได้นี่นา มา...มา พี่มะลิกับพี่พุดเข้ามานั่งในบ้านกินน้ำกินทำให้ใจ
เย็นๆ กันก่อนแล้วค่อยคุยกันก็ได้”

นายรงกุลก็จูงต้อนรับนางมะลิกับลูกพี่สาวที่ถูกลักพาตัว ส่วนเจ้ากุก
กับน้องชายตัวแสบของมันพากันหลบหลบตามนางมะลิกันดูบวบ
ไม่มีใครกล้าสู้ตาแม่เสือประจำซอยกันจริงจังเลยสักคนเดียว สาวใหญ่
เดินฉับๆ นำหน้าลูกพี่สาวเข้าไปในบ้านตามคำเชื้อเชิญของเจ้าของบ้านยังคง
วางม้านางเสือดูคนครอบครัวนี้ไม่คลาย

เมื่อสถานการณ์มาถึงขั้นนี้ ทั้งนายพุดกับลูกสาวก็คงรู้ดี
พวกตนไม่จำเป็นต้องแสดงบทบาทยิ่งใหญ่อะไรทั้งสิ้น นอกจากคอยเป็น
กำลังใจให้เจ้าแม่มะลียู่ใกล้ๆ กันน่าจะพอ

“พี่พุดเค้าบอกว่าแกสองผัวเมียติดคอยเขาอยู่ข้างซอยเพราะโรส
มันไปสร้างความเดือดร้อนอะไรให้ลูกชายแกสักอย่างหนึ่งแต่ฉันยังไม่รู้
เหตุผลว่ามันคืออะไร ไหน พวกแกลองแจงบ่ียออกมาซิว่าโรสมันทำ
อะไรให้ไอ้กุกกับไอ้กิกต้องทุกละ”

“โธ่ พี่กี้ พี่พุดเค้าคงจะฟังอะไรมาผิดๆ มากกว่า ฉันเองก็ยังไม่
ค่อยรู้เรื่องพวกลูกๆ เค้าหรอกว่ามันมีอะไรกัน ต้องถามมันอีกครั้ง
ถึงจะรู้เรื่องชัดขึ้น”

“อ้อ ที่นำธงกับน้ำแป้วไปดักรอจะเล่นงานพ่อโรสทั้งๆ ที่ยังไม่รู้
อะไรจริง แหม ช่างเป็นพ่อแม่แสนประเสริฐซะเหลือเกินนะจ๊ะ งั้นน้ำ
ก็เรียกลูกชายนำมาถามกันซะต่อๆ หน่าเลยซิว่าพวกมันไปทำอะไรไว้
โรสถึงต้องทำให้มันทุกละ”

เจ้ากุกกับน้องชายทำท่าจะพยักหน้าชวนกันเร้นกายออกไป
จากบ้านทางประตูหลัง แต่โรสตาไวกว่า เจ้าหล่อนหันขวับไปใช้สายตา
สีฟ้าเรืองรองจ้องมองหน้ามันทั้งสองเขม็ง เหมือนนัยน์ตาของสาวน้อย

จะมีพลังพอจะบังคับพวกมันให้เดินต้อยๆ ก้มหน้างุดเข้ามานั่งขัดสมาธิท่ามกลางวงล้อมของผู้ใหญ่โดยไม่ต้องใช้คำสั่งครั้งที่สองเข้าช่วย

“ว่าไงไอ้กุก ไอ้กุก คนเราเป็นลูกผู้ชายกล้าทำก็ต้องกล้าพูดซิวะ แกพูดออกมาต่อหน้าพ่อแม่แกแล้วก็พ่อแม่ฉันเดี๋ยวนี้อย่าว่าเรื่องมันเกิดขึ้นจากอะไร”

“อ้อ...อ้อ...คือว่า...”

สองพี่น้องหันไปพยักเพยิดเกียงงอนใส่กันอยู่นั่นเอง จนนายรงทนดูไม่ไหวต้องโยกตัวเข้าไปเบียดกะโหลกลูกชายคนละผัวะเป็นการเตือนน้ำมันหล่อลื่นชั้นดี

“ฉันเล่าแล้วจะพอ...เล่าแล้ว”

“งั้นก็เล่ามาเรื่องมันเป็นยังไงมาying ใจ เล่ามาตามความจริงทั้งหมดนะ ถ้าพอจับได้ว่าใครโกหกพ่อจะเตะถ่วงเจ้าไปเลย”

โดนชูแค้นเข้าทั้งเจ้ากุกเจ้ากิกก็ผลัดกันเล่าเรื่องราวปากคอสน่หากวรรคโหนดที่มันวนเพราะอาจเป็นอันตรายสำหรับมันสองคนมากเกินไปโรสก็จะหมั่นหันไปไปถวิลหาใส่มันเสียทุกครา

“เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้จะพอ”

“อ้อ ที่ให้พวกมันสองคนก็รื้ออ่านขโมยของชาวบ้านเขาอีกตามเคย ไช้มัย”

“โอ้พ่อ ก็มีมือถือเขามันจับนี่นา ราคาเครื่องหนึ่งตั้งหลายตังค์ ลำพังฉันนะไม่มีปัญญาได้ซื้อหรอก แล้วถ้าฉันลัก...เอ๊ย หยิบเอามาได้ฉันก็เอาไปขายคืนร้านมือสองหลายพัน พ่อกับแม่ต้องเข้าใจพวกฉันนะ”

เท่านั้นเองนายรงก็ลุ่มร่ามะนาเข้าไปใส่ลูกเสียงดังตื๊ตื๊บ ทั้งเจ้ากุกกับน้องชายรีบยกมือปิดป้องหัวหูเป็นพัลวัน นางมะลิเห็นแล้วให้รู้สึกสะท่อนใจขึ้นมา ความอยากได้ของคนมันไม่เคยเว้นชนชั้นเพศวัยหรือแม้กระทั่งอายุกันเลย แม้แต่เด็กตัวแค่นี้ก็ยังยอมทำทุกอย่างหลังจาก

ตกเป็นทาสอารมณ์ของมันเข้า

“พวกมึงสองคนโกหกพ่อกับแม่ใช่ไหม?”

“เอ่อ...ฉันเปล่าจริงๆ นะพ่อ คือไอ้มือถือเครื่องนั้นฉันเจอที่...”

เมื่อเจอสถานการณ์คับขันเข้าจริงๆ เจ้าสองพี่น้องวัยคะนองก็พากันติดอ่างพูดตะกุกตะกักพอๆ กัน นายธงรู้สึกลำบากหน้าแทบยืน เพราะตอนที่ลูกเล่าให้ฟังแต่แรกนั้นมันไม่ใช่เรื่องอะไรทำนองนี้เลยนี่นา

เจ้าลูกตัวชายทั้งสองเล่าว่าขณะที่มันกำลังขายพวกมาลัยให้ลูกค้าเจ้าหนึ่งเข้า 羅斯ก็เข้ามาหาเรื่องประมาณว่ามันกำลังจะขีดข่วนรถยนต์คันนั้นจนหวุดหวิดว่าจะมีเรื่องกับเจ้าของเรื่องซึ่งพาลเข้าใจตามที่羅斯กลั่นเกลี้ยงพวกมันทั้งสอง

นายธงก็เลยกระหน่ำมือไม้เข้าใส่หัวลูกชายตัวเดียวตลอด เสียงดังผิวระคายเคืองกับเสียงโอดโอยของเจ้าชายทั้งสองที่หลบภัยกันเหมือนลิง

羅斯เห็นเจ้าเด็กกำก้นถูกพ่อทุบตีซะขนาดนั้นเจ้าหล่อนก็อยากจะหนีสงสารอยู่เหมือนกัน แต่คิดไปอีกทีมันก็น่าจะปล่อยให้พวกมันโดนสั่งสอนเสียบ้าง แม้จะหนักมือหนักบาปไปสักหน่อยมันก็น่าจะมีผลดีต่อพี่น้องคู่นี้ในวันข้างหน้า

แต่นายพุดกลับเป็นฝ่ายทนดูไม่ได้ต้องร้องปราวมเพื่อนร่วมชุมชนเสียเอง

“เฮ้ยพ่อแล้วไวยไวย มึงลงโทษมันสาสมกับความผิดของพวกมันแล้วละ กูว่ามันโดนคราวนี้มันก็น่าจะหลาบจำไปอีกนาน”

“พอแล้วพี่จริง เดี่ยวมันก็ตายคามือพี่ซะเหวอ”

นางแป้วได้จ้งหะรีบเจ้าไปขวางหน้าผัวไว้อีกทางหนึ่ง นายธงหอบฮักๆ หน้าตาแดงก่ำด้วยความโกรธผสมความเหน็ดเหนื่อยเอาการ

“ให้มันตายๆ ไปซะเลย ไอ้ลูกไม่รักดี”

“พ่อ...พ่อก็พุดเกินไป พ่อลืมแล้วเหอว่าลำพังเงินที่พวกฉันขาย

พวกมาลัยมาได้แต่ละวันมันก็จะตั้งค้กะมัน แต่ที่ฉันสองคนมีเงินทองมาให้พ่อแม่หลายๆ ก็เพราะฉันใช้วิธีนี้แหละ”

“ไอ้กูก็ นี่แปลว่ากูเป็นคนเลี่ยมสอนมึงสองคนให้เป็นเด็กซี้ขโมยของชาวบ้านนั่นรี”

“ฉันไม่รู้ แต่พอนันมีเงินมาให้พ่อแม่หลายๆ พ่อกับแม่ไม่เคยถามฉันสักคำว่ามีเงินที่ได้เงินจากที่มานั้นถึงได้เยอะผิดปกติ ให้ที่ไรก็เก็บหมดทุกที แล้วยังสั่งฉันว่าวันหน้าต้องหาเงินให้ได้มากกว่านี้ ฉันจะมีปัญญาไปหาทางไหนได้ละนอกจากจะขโมยของเขาไปขาย”

“ไอ้กูก็...”

นายธงเดินผางเหมือนนกบฏกลลบทันที เรื่องราวที่ว่ากำลังจะสงบก็เลยกลายเป็นไฟไหม้ฟางขึ้นมาอีกครั้ง

นายพุตคร้านจะดูคนรอบครัวนี้เล่นปาที่อวดเขาอีก จึงพูดเสียงเสียงรู้ทันขึ้นบ้าง

“ไอ้ธง อีแป่ว มึงสองคนจะสั่งสอนลูกๆ ยังไงกูก็ไม่อยากจะเข้าไปเกี่ยวข้องหรอก แต่กูอยากเตือนมึงสองคนว่าขอให้คิดถึงผลเสียหายที่มันจะกระทบมาถึงพี่น้องลูกหลานซอยบ้านเราที่เขาขายพวกมาลัยบ้าง เขาจะหากินอะไรกันถ้าลูกมึงสองคนไปทำอาชีพเขาเหมือนน่าเสียแล้วอย่าลืมหิวะ ปลาเน่าตัวเดียวเหม็นไปทั้งข้อง กูสงสารลูกหลานตาต่างๆ ที่ไม่รู้อะไรด้วย อีกอย่างหนึ่งเวลาพวกมึงเดือดร้อนถึงตำรวจที่ไรก็ไม่พ้นกูสักที กูบอกตรงๆ ว่ากูเมื่อจะต้องแบกหน้าไปอ้อนวอนยกมือไหว้ขอตำรวจยกโรงพักเต็มที่แล้ว คราวหน้าคราวหลังถ้าไอ้พวกนี้ไปชี้ที่ไหนไม่ต้องตามกูไปเช็ดอีกนะโว้ย กระดากใจกูมันหมดม่วนก็เพราะลูกมึงสองคนนี่แหละช่วยกันใช้”

นายพุตชี้หน้ากราดไม่เว้นแม้แต่นายธงกับเมียที่พากันทำตาปริบๆ ไล่ที่ว่าจะเล่นละครตบตาเพื่อนบ้านรุ่นพี่ผู้มีบุญคุณต่อกันมานาน

ก็ต้องมีอันพบเลื้อไปเมื่อนายพุทกับเมียทำท่าว่าจะรู้เท่าทันแผนการของพวกตน

“โอ้ พืพุตก็ ไครมันจะสั่งสอนลูกๆ เป็นโจรละ”

“ถ้ามันมึงก็ต้องหาทางแก้หนี้ลัญมึงให้ถึงที่สุด ถ้ามันไม่ไหวบางทีก็ต้องจำใจปล่อยมันติดคุกติดตะรางซะบ้าง เพื่อว่ามันจะดีขึ้นกูเตือนมึงได้แค่นี้แหละ ไป แม่มะลิ ลูกโรส กลับบ้านกันดีกว่า”

โรสพยักหน้ายิ้มกริ่มเดินคล่องแขนพอกลับบ้านอย่างสบายอารมณ์ ก่อนข้างจะเชื่อว่านับจากวันนี้ไปทั้งเจ้ากุกกับน้องชายของมันคงจะไม่กล้ำหาญลุกขึ้นมาก่อเรื่องสร้างความเสียหายมาถึงคนอาชีพขายพวงมาลัยไปอีกนาน

กลับมาถึงบ้านสาวน้อยคิดว่าจะแวะเข้าห้องนอนหลับสักงีบก่อนจะลุกขึ้นมาช่วยแม่ร้อยพวงมาลัยรอบค้ำเพื่อคอยพวกเด็กก็ยังมีพวงมาลัยอีกหลายประเภทที่ลูกค้าทั่วไปมาสั่งให้ทำ ดังเช่นวันก่อนคุณครูจิตติมาแต่งงานเธอก็มาสั่งนางมะลิให้ร้อยพวงมาลัยสำหรับงานแต่ง วันก่อนโน้นพ่อเสียขุนตาย เจ้าภาพก็วิ่งโร่มาสั่งสาวใหญ่พวงหรีดและจัดดอกไม้ที่สวยงามที่สุด แพงที่สุดให้

หากว่าเป็นหน้าเทศกาลงานบวชพระ นางมะลิแทบจะไม่เป็นอันกินอันนอน เพราะมีเจ้าภาพเรียงหน้ากันสั่งพวงมาลัยนาคนัดดาขึ้นสร้างรายได้เป็นล่ำเป็นสันให้กับครอบครัวอีกทางหนึ่ง ขนาดโรสยังต้องข่มตาหลับขับตานอนช่วยแม่ร้อยพวงมาลัยนาคนัดดาขึ้นบ้าง

“เดี๋ยวก่อน โรส นั่งคุยกับพ่อสักกะเดี๋ยว”

สาวน้อยชะงักเมื่อถูกพ่อสั่งก่อนเจ้าหล่อนจะผินร่างผ่านประตูห้องส่วนตัวเข้าไป คิ้วหนาโก่งถูกขมวดเข้าหากันหยันดาสีฟ้าเปล่งประกายสงล้ายแต่โรสก็เดินไปนั่งขัดสมาธิเบื้องหน้าพ่อโดยดี

“วันนี้เราหายไปไหนมาตั้งแต่เช้า”

“เอ้อ...พ่อ”

“อย่าหนา อย่าโกหกพ่อเด็ดขาด พ่อรู้ว่าเรานะแอบหนีไปขาย
พวงมาลัยกับพวกเด็กๆ มันมาเกือบทั้งวัน มันจริงใช่ไหม?”

โรสแอบสะท้านใจอยู่เงียบๆ พ่อทำท่าซึ่งซึ้งเหมือนกำลังโกรธ
ที่ลูกสาวฝ่าฝืนคำสั่ง นั่นคือนายพุดกับเมียสั่งห้ามโรสไปขายพวงมาลัย
ตามสี่แยกอย่างเด็ดขาด

บ้านนี้มีหน้าที่แคร์ร้อยพวงมาลัยส่งขาย แต่ห้ามคนในบ้านไปขาย
เสียเอง นั่นคือเจตนากรรมอันแรงกล้าที่นายพุดลั่นวาจาสั่งลูกกับเมีย

“พ่อรังเกียจอาชีพเด็กขายพวงมาลัยหรือจะ ถ้าฉันพ่อจะทำ
มาลัยขายพวกเขาทำไมกัน โรสไม่เข้าใจพ่อเลย”

สาวน้อยเคยตั้งคำถามกับพ่อเมื่อถูกพ่อหัวพัดหัวเหวี่ยงเรื่อง
ที่เจ้าหล่อนแอบซัดคำสั่งบ้าง นายพุดสีหน้าเคร่งเครียดเกินเหตุผล
เพียงว่าไม่อยากเห็นลูกเป็นเด็กขายพวงมาลัยตากหน้าตามสี่แยก เขา
พยายามเคี่ยวเข็ญลูกสาวให้เล่าเรียนสูงๆ จนถึงที่สุด เพื่ออนาคตที่ดีใน
ภายภาคหน้า โดยตัวนายพุดกับเมียยอมหลังขดหลังแข็งร้อยพวงมาลัย
ขายจนดึกดื่นค่อนคืน

คนทั้งสองยอมเหน็ดเหนื่อยเพื่อลูกได้ทั้งนั้น แต่ทั้งคู่ขอลูกสาว
ไว้เพียงข้อเดียวคือ อย่าไปขายพวงมาลัยตามท้องถนน

แต่ยังห้ามก็เหมือนยิ่งๆ เพราะโรสชอบซัดคำสั่งแอบตาม
พวกเด็กขายพวงมาลัยไปขายด้วยเป็นประจำ

“พ่อไม่เคยรังเกียจอาชีพคนขายพวงมาลัย เพราะพ่อกับแม่
รู้ว่าทุกวันนี้อาชีพอะไรที่เลี้ยงดูพวกเราทุกคนให้อยู่ดีกินดี มันก็มาจาก
คนขายพวงมาลัยนี่แหละลูก แต่พ่อก็มีเหตุผลของพ่ออยู่เหมือนกัน”

“เหตุผลอะไรกันจะพ่อ...”

สาวน้อยซักถามตาสีฟ้าใสแจ๋ว...แต่นายพุดกลับพยายามจะหลบหู

หลบตาลูกสาวรากับมืออะไรเก็บซ่อนอยู่ในใจ แล้วก็ต้องเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย

“อย่าไปถามพ่อเขาเลยโรส...ขอให้ลูกรู้ไว้แต่เพียงว่าพ่อกับแม่อยากเห็นลูกมีความสุข มีความเป็นอยู่ที่ดีที่สุดเท่าที่จะดีได้ เท่านั้นพ่อ”

“แต่คนขายพวกมาลัยก็ได้ตั้งคั้นแม่ โรสจะได้มีรายได้จากน้ำพักน้ำแรงของโรส ช่วยแบ่งเบาภาระพ่อแม่ลงไปบ้างไม่ใช่”

คำออกอ้อนสารพัดเหตุผลเกือบจะทำให้สองพ่อแม่นิ่งใจอ่อน แต่เมื่อนึกถึงเหตุผลที่มันลึกซึ้งไปมากกว่า...ทั้งนายพุดกับเมียต่างก็ยอมสาวน้อยไม่ได้

“ถึงยังไงพ่อก็ไม่อนุญาต โรสมีหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียวเท่านั้น เรียนมากที่สุดเท่าที่พ่อกับแม่จะหาเงินมาส่งเสียให้ได้ พ่อไม่อยากให้เจ้านายของลูกจำหน้าลูกน้องของเขาได้ว่าครั้งหนึ่งเคยเจอโรสเป็นเด็กขายพวกมาลัยตามสี่แยกถนนใหญ่มาก่อน”

“พ่อ...พ่อพุดแบบนี้ก็เท่ากับพ่อถูกเด็กทำอาชีพนี้ด้วยซิจ๊ะ ทำไมเหรอฟ่ออาชีพเด็กขายพวกมาลัยมันต่ำต้อยด้อยค่าแค่นั้น พ่อถึงไม่กลัปลอยลูกไปตากหน้าตามสี่แยก”

รณาลูกชิ้นนั่งหลังตรงตึก ฉายแว่ความคิดเป็นของตัวเองอย่างแรงกล้าออกมาทันที ขนาดพ่อกับแม่ที่เป็นคนร้อยพวกมาลัยส่งเพื่อนบ้านขายยังคิดอย่างนี้ แล้วพวกที่หนึ่งซุกคอยู่ในรถเก๋งหรูหรรหาคาเป็นล้านๆ เล่าจะนึกเคียดฉันท้อชีพเพื่อนๆ เจ้าหล่อนมากลั๊กแค่นั้น

รณาเกิดอาการขมขื่นในโพรงอกขึ้นมาตื้อๆ เด็กน้อยตาดำๆ ที่หวังเพียงเศษเงินจากบรรดาเจ้าของรถคงอ่านความคิดคนเหล่านี้ไม่ออกหรอก เพราะวัยยังเยาว์และเพราะความเขลาที่เล่าเรียนมาน้อย ไร้ความรู้น้อยมันไม่ต่างกับผ้าสีดาคาดปิดหูปิดตาเพื่อนโรสโงมกว่า

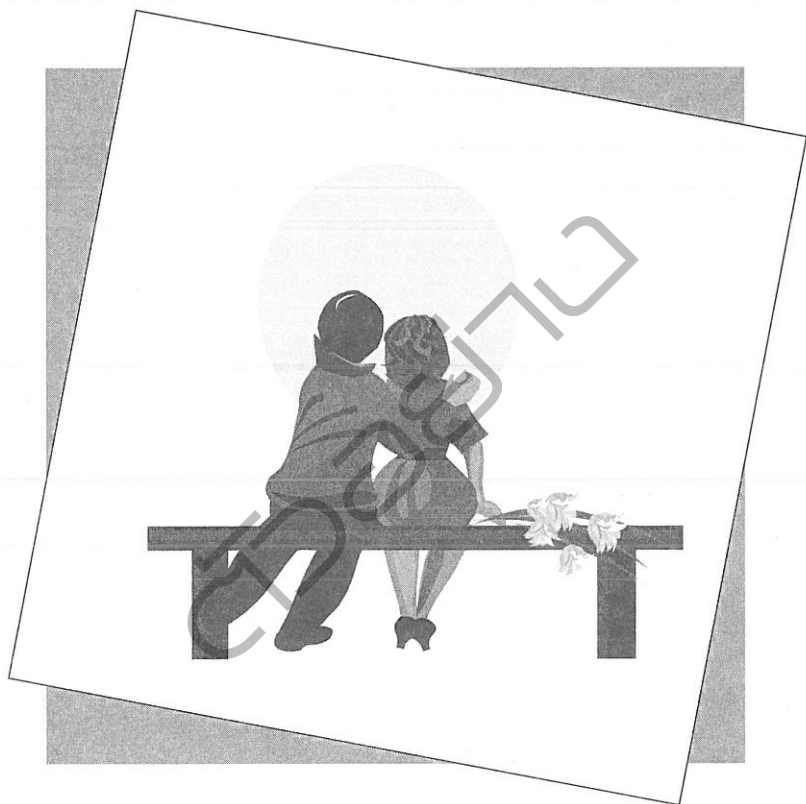
เยาวชนทั่วไป

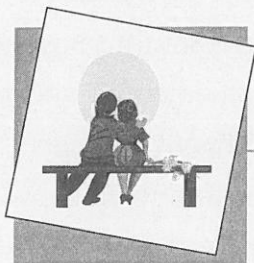
“การศึกษา...”

โรสยิ่งตระหนักในคุณค่าของการเรียนมากขึ้นก็ด้วยตัวเอง...
เกิดอาการอึดอัดใจใหญ่ที่หมุ่นเป็นเกลียวในหัวใจสาวน้อย...ทำอะไร...
เด็กชายพวกมาลัยจะไม่โง่เหมือนในอดีตอีก

สาวน้อยเก็บเอาปัญหาข้อนี้มาครุ่นคิดต่อเมื่อล้มตัวลงนอน
หนุนแขนและก่ายหน้าผากด้วยมือข้างที่เหลือ...คิด...คิด...คิดจนกระทั่ง
ผล็อยหลับไป โดยไร้ซึ่งคำตอบ...

5

“พ่อ ขอร้องละ ต่อไปโรสอย่าแอบไปขายพวงมาลัยกับพวก
เด็กๆ พวกนั้นอีก”

ไม่รู้ว่าเป็นคำขอร้องครั้งที่เท่าไรของนายพุฒแล้วที่เอ่ยวิงวอน
ขอลูกสาว อากาการนั่งเียบในท่าเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ได้แต่ทำหน้าใสๆ
ตาชื่อของสาวน้อยเป็นอะไรที่สร้างความอ่อนนอกอ่อนใจให้แก่สองผัวเมีย
ผู้มีอาชีพร้อยพวงมาลัยขายเป็นอย่างยิ่ง

“หมายความว่าโรสไม่รับปากพ่อกับแม่อีกตามเคย”

“โอ้ พ่อจำ บางทีโรสก็นึกสนุกอยากออกไปผจญภัยกับเพื่อนๆ
บ้าง แล้วยังได้ตั้งค่านมกลับมาใช้เสียอีก ทำไมพ่อกับแม่ต้องห้ามโรส
นักเล่า”

สาวน้อยนั่งขัดสมาธิกลางห้องมือลูบได้ปลายผมสีน้ำตาลแดงของ
ตัวเองที่ตกลงมาเคลือบพวงแก้มเล่นไปมา ใบหน้านวลสะอาดสะอ้าน
ตาออกแววตะแห่งแ่งอนป่องๆ เหมือนเคย

“พ่อบอกแล้วไงว่าพ่อไม่เคยดูถูกคนทำอาชีพนี้ เพราะทุกวันนี้

เรากินดีอยู่ดีก็เพราะพวกคนขายพวงมาลัยตามถนนนี่แหละ แต่พ่อก็ไม่
อยากเห็นโรสต้องไปตรากตรำต่างๆ ที่อายุน้อยนัก พ่ออยากเห็นลูก
ตั้งอกตั้งใจเรียนหนังสือเก่งๆ วันข้างหน้าหนูจะได้สุขสบาย”

โรสค้นปากยุบยิกอยากจะได้ยินพ่อว่าไอ้ความสุขสบายของคน
จริงๆ แล้วมันอยู่ที่ตรงไหนกันแน่ เจ้าหล่อนเห็นพวกเพื่อนบ้านร่วมชุมชน
เลิกงานกลับมาที่ตั้งวงสรวลเสเฮฮาดูทีวีถ่ายทอดฟุตบอลโลกบ้าง คุยเรื่อง
การบ้านการเมืองบ้าง คุยเรื่องอาชีพของพวกตนบ้างกันอย่างมีความสุข

แต่บางขณะที่สาวน้อยไปเดินขายพวงมาลัยอยู่ตามท้องถนน
โรสกลับเห็นคนนั่งอยู่ในรถเบนซ์หรือรถเก๋งหรูหราชำทำหน้ามึนทึม
ทุ่มเถียงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย เคยมีหนุ่มสาวบางคู่ชดกันผัวะพะอยู่ใน
รถหรูราคาแพง จนกระทั่งฝ่ายหญิงสาวพ่ายแพ้และเป็นฝ่ายร้องไห้
สะอึกสะอื้นเปิดประตูรถเรียกแท็กซี่ให้จอดรับเธอ

ภาพเหล่านี้โรสเห็นเป็นประจำ แล้วอะไรที่จะใช้มาตรฐานยืนยัน
ว่าคนที่นั่งอยู่ในรถหรูส่วนตัวกับคนที่อยู่บนรถเมล์จะมีความสุขมากน้อย
กว่ากัน

อาการหนึ่งอันมีแต่ริมฝีปากอ้อมกลับกุหลาบที่เฝ้ามองหากันแน่น
มันน่าจะแทนคำพูดบอกสองผัวเมียได้ดีว่าลูกสาวกำลังคิดอะไรอยู่

นายพุดจึงได้แต่ทอดถอนใจออกมาอย่างเหนื่อยใจ

“เอาเถอะ พ่อยอมแพ้ เพราะรู้แล้วว่าชินพุดไปก็ห้ามเราไม่ได้
แต่โรสอย่าไปบ่อยนักนะ ยิ่งช่วงนี้ตำรวจเขากำลังเคร่งครัดเรื่องอาชีพ
คนขายพวงมาลัยตามถนนกันอยู่ด้วย”

“ได้เลยจะพ่ोज้า...”

สาวน้อยнынตาเป็นประกาย เจ้าหล่อนโผล่เข้าสวมกอดพ่อไว้
พร้อมกับเกลือกกลิ้งใบหน้ากับบอกพ่ออย่างรักใคร่สุดแสน

“พ่อของโรสเป็นคนดีที่สุดในโลกเลย”

“เออ เรามันก็เป็นอย่างนี้ซะทุกทีที่ชนะคนอื่นได้นั่นแหละ”

“โอ้ พ่อก็ ถ้าพ่อไม่ยอมให้โรสทำอะไรตอนว่างๆ บ้างโรสก็เหงา แะซีจ๊ะพ่อ จริงมั๊ยจ๊ะแม่จ๋า”

สาวน้อยผมสีน้ำตาลอมแดงหันไปพยักเพิดหน้าหาแนวร่วม ทางนางมะลิบ้าง นางมะลิบ่นหน้าจะบึ้งก็ไม่ใช่ จะมีเมตตา ก็ไม่เชิง แม้จะขัดเคืองใจสักเพียงไร แต่เมื่อเป็นความประสงค์ของลูกสาวคนเดียวแล้ว ใครเล่าจะขัดใจโรสได้ลง

“โรสไปเรียนก่อนนะจ๊ะ พ่อจ๋าแม่จ๋า อ้อ แล้วเมื่อไรยายเค้า จะกลับมาจากบ้านน้ำก็เสียทีละจ๊ะ โรสรู้สิว่าคราวนี้ยายไปพักกับน้ำกินานกว่าทุกๆ ครั้ง”

โรสบ่นหานางจำปาผู้เป็นยายซึ่งได้เดินทางไปเยี่ยมนางสารภี ลูกสาวคนเล็กที่ทำไร่ดอกดาวเรืองอยู่ต่างจังหวัดตั้งแต่เดือนที่แล้ว จนป่านนี้ยังไม่มียาวว่ายายจะกลับมาหาลูกสาวคนโตคือนางมะลิเสียที

“ปล่อยยายแกเถอะจ๊ะโรส เพราะอากาศที่โน่นดีกว่าในกรุงเทพฯ เยอะ บางทียายเค้าอาจจะชอบอากาศสบายๆ แบบนั้นก็ได้”

“ก็ดีเหมือนกันจ๊ะ”

โรสรีบพยักหน้าเออออห่อหมกคล้อยตามแม่ทันที ที่ว่าดีนะ เพราะถ้าไม่มียายอยู่บ้านนี้ด้วยเจ้าหล่อนก็จะมีอิสระกับชีวิตมากขึ้น ไม่ต้องมีใครคอยจ้ำจี้จ้ำไชคล้ายๆ กับจะควบคุมความประพฤติหล่อน แทบจะยี่สิบสี่ชั่วโมง

อันที่จริงโรสก็พอจะเข้าใจเจตนาดีของยายอยู่หรอก ว่ายายหวังดี ต่อหลานสาววัยรุ่นคนนี้มากแค่ไหน กลัวว่าหลานจะเสียคนบ้างละ ติดยา ติดเพื่อน ติดเที่ยว ติดหนุ่มบ้างละ แม้โรสจะเพียรอธิบายจนปากแทบฉีกยายก็จะยอมเชื่อหล่อนแค่นี้คนเดียว แต่พอแกได้อยู่คนเดียวแกก็จะพูดเองเออเองตามความนึกคิดของแกอีกเช่นเดิม

เด็กสาวหัวกระเป๋านักเรียนออกจากบ้าน เดินเกร่ผ่านบ้านเพื่อนบ้านที่ตั้งเรียงแถวเป็นแนวยาวริมสองฝั่งซอย หลังคาแทบจะเกยกันจนหาช่องว่างสำหรับปลูกต้นไม้ไม่เจอ บางคนกำลังนั่งจับกลุ่มรื้อยพวงมาลัยร่วมกัน ครั้นเห็นโรสเดินหัวกระเป๋าก็จะไปก็ร้องทักทายตามประสาคนคุ้นเคยกันดี

“ไปเรียนเทร่อไ้อ์โรส”

“จ๊ะ ป้า”

“วันนี้ทำไม่ไปสายนักล่ะ แล้วตอนเย็นจะแวะก่อวีรกรรมวีรเวรที่ไหนอีกหรือเปล่าฮิ”

แฮม ป้าพูดเหมือนโรสเป็นเด็กเกรเทเหลือของขึ้นแหละ”

“จะไปรู้ละ ในซอยนี้ใครก็รู้ว่าเอ็งมันหัวโจกประจำซอยแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว”

โรสหน้าบึ้ง ไม่อยากจะต่อบากต่อดำกับเพื่อนบ้านรุ่นป้าอีก จึงรีบสาวเท้าผ่านหน้าบ้านหลังนั้นจนผ่านไป สาวน้อยไม่เข้าใจเลยทำไมผู้ใหญ่ส่วนมากจึงเข้าใจว่าเจ้าหล่อนเป็นเด็กเกร

สาวน้อยพยายามจะรักษาสัจจะที่ให้ไว้กับพ่อแม่ออย่างเคร่งครัด แต่ดูเหมือนสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะไม่เป็นใจสักเท่าไร ในที่สุดโรสก็ต้องมีเหตุเอาตัวเข้าไปพัวพันกับกิจกรรมอันไม่ค่อยจะเข้าท่าของพวกเด็กชายพวงมาลัยในซอยรจนาเข้าอีกจนได้

เมื่อไม่มีอะไรจะทำในวันหยุดเรียน เด็กสาวก็นั่งอ่านหนังสืออยู่กับบ้าน หลังจากนั้นเจ้าหล่อนก็เปิดทีวี...ดูรายการเกมต่างๆ แก่เข็งนางมะลิซึ่งนั่งรื้อยพวงมาลัยอยู่ในบ้านสังเกตเห็นอาการหงุดหงิดของลูกสาวตั้งแต่เข้ามาแล้ว นางเองก็สงสารลูกอยู่ไม่น้อย เมื่อต้องเห็นลูกสาวนั่งเฝ้าจุกอยู่กับบ้านแทนที่จะได้ตะลอนร่อนไปไหนมาไหนอย่างอิสระเหมือนดังเด็กอื่น

หญิงอาชีพร้อยพวงมาลัยละมือจากมวลดอกไม้สำหรับร้อยพวงมาลัยตรงหน้าเดินอ้อมไปยังหลังบ้าน เห็นโรสนอนคว่ำหน้ากับพื้น กำลังท้าวคางมองฟ้ามองดินอย่างเหม่อๆ นางก็ทอดถอนใจออกมาสายตาเปี่ยมความรักอาทรล้นดวงจิต

“โรส กำลังคิดอะไรอยู่เหรอลูก?”

“แม่...”

สาวน้อยกะพริบดวงตาสีฟ้าระยิบไม่ต่างกับฟ้าสีครามขณะนั้น เมื่อหันมามองทางเสียงอันอ่อนโยนของแม่ซึ่งกำลังยืนมองลูกสาวอยู่ไม่ไกลนัก

“เปล่าจะแม่ โรสแค่นี้ก็อีกจำพวกนกชนิดน้อยๆ”

“ไปอีกจำอะไรกับมัน นกมีอะไรดีกว่าคนที่ตรงไหนนั่นหรือ?”

โรสผลุงลุกขึ้นนั่งทำหน้าขึงขังอย่างที่ว่าพร้อมจะอธิบายเหตุผลต่างๆ กับใครต่อใคร

“แม่นั่งใกล้ๆ โรสแล้วดูนกด้วยกันสิจ๊ะ แม่จะได้เห็นเหมือนกับที่โรสเห็น”

นางมะลิพอจะรู้ว่าลูกสาวกำลังจะซุดหลุมพรางหลอกล่อนนางเข้าให้แล้ว แต่นางก็ยังทำท่าพาซื้อเดินเข้าไปนั่งเคียงข้างลูกสาวนักวางแผน โรสชี้ไม้ชี้มือไปบนท้องฟ้ายามบ่ายสามโมงกว่าแดดไม่แรงนัก ทั้งสองเห็นหมู่ชนกลุ่มใหญ่กำลังกระพือปีกบินตัดขอบฟ้ากว้างมุ่งจุดหมายปลายทางของมัน ยามเมื่อมันร่อนปีกโฉบต่ำลงข้างเป็นภาพที่งามตาอะไรเช่นนั้น

“เห็นมั๊ยจ๊ะแม่ ว่านกมันมีอิสระมากกว่าคนตั้งเยอะ มันนี่จะไปไหนมันก็บินไปได้ ไปตัวเดียวยังไม่พอ มันยังชวนเพื่อนพ้องมันไปด้วย ที่ละตั้งหลายตัว น่าสนุกดีออกนะจ๊ะแม่”

“โรสไปรู้ได้ยังไงว่ามันสนุก มันอาจจะกำลังเหนื่อยล้าอยากจะ

หยุดพักที่ไหนสักแห่งกันจะแย่แล้วก็ได้เน้า”

“ไม่จริงหรอกจ๊ะแม่ เพราะถ้ามันอยากหยุดมันก็สามารถหยุดของมันได้ ไม่เห็นจะมีใครบังคับมันสักหน่อย”

“มันอาจจะมึนแหละลูก”

“อะไรจะบังคับควบคุมพวกมัน”

สาวน้อยหันมาขยายม่านตาสีฟ้ามองหน้าแม่อย่างฉงนแถมสนุกที่มีคนมาโต้ว่าที่ด้วย

“ก็หน้าที่โง่โง่โง่ ไม่ว่าคนหรือสัตว์มันก็ต้องมีหน้าที่ของมันเหมือนกันทั้งนั้น เพราะต่างก็มีชีวิตเหมือนกัน รู้จักหิวโหย ต้องมีที่อยู่อาศัย คนมีบ้านนกก็ต้องมีรัง ต้องการอาหารกินแค่กินปากท้องของมันตัวเดียวยังไม่พอมันจะต้องเลี้ยงลูกเล็กๆ คอยมันอยู่ที่รังอีกตั้งหลายตัวที่พวกมันพากันบินไม่ยอมหยุด อาจเพราะมันกำลังห่วยคิดถึงลูกน้อยๆของมันอยู่ก็ได้เน้อจ๊ะ”

“จริงซี พวกมันอาจจะมึนหรือคอยอาหารมันอยู่ที่รังก็ได้ว่า... ถ้ามันเป็นนกก็ไม่สนุกซิแม่”

“ความสนุกนี่มันเป็นความรู้สึกฉาบฉวย ไม่เหมือนกับความสุขหรือความสุข เพราะความสุขมันจะมาควบคู่กับความสงบเสมอ ส่วนความสนุกนั้นมันมักจะแทรกความวุ่นวายอยู่ด้วย พอความสนุกหายไปความวุ่นวายก็จบ แล้วเราก็จะพบแต่ความว่างเปล่าน่าเซ็งเข้ามาแทนที่”

“แหม วันนี้แม่พูดน่าฟังดีจังเลย โรสชอบให้แม่พูดอะไรอย่างนี้แหละจ๊ะ”

ประกายตาสาวน้อยเจิดจ้าเหมือนจะภาคภูมิใจในความช่างคิดช่างเปรียบเทียบของแม่ สาวน้อยถือโอกาสล้มตัวลงนอนโดยใช้ตักแม่แทนหมอนอีกเช่นเคย มือของนางมะลิแม้จะสาบกระด้างแต่อบอุ่นอ่อนโยนสำหรับแก้มนุ่มๆ เป็นพวงลีลามพู่ของโรสเสมอมา

“แม่จำ...โรสรักแม่จังเลย”

“ไม่ต้องย่ำมากก็จำได้จ๊ะ เราเนี่ยมันขึ้นประจวบแบบนี้เสมอแหละ”

“โรสเปล่าประจวบนะแม่ แต่โรสพูดความจริง แม่จำ โรสถามแม่
หน่อยเหอะ ตอนแม่จะคลอดโรสนะแม่ทรมานมากมัย”

“โรส”

คำถามที่นางมะลิไม่คาดคิดว่าจะได้ยินคำถามนี้หลุดจากปาก
กลีบกุหลาบของลูกสาววัยกำลังตัดดอกมา แต่มันก็มีผลทำให้นางต้องถึงกับ
อึ้งจนพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ความรู้สึกชนิดหนึ่งพลันพุ่งขึ้นมา
ต่อต้านอัดแน่นอยู่ในโพรงหัวใจอย่างหักห้ามไม่ไหว

ดวงตาบ่งบอกความเป็นคนเด็ดเดี่ยวของนางมีอันสลดวูบ
ลงไป และหญิงอาชีพร้อยพวงมาลัยก็เหินสายตาไปจากสีหน้าแววตา
อยากรู้อยากฟังของลูกสาวคนเดียว

“แม่ลืมแล้วละชีว่าตอนที่โรสจะอุแว้ออกมา โรสทำแม่เจ็บปวด
แค่ไหน โรสเคยได้ยินอาจารย์ที่โรงเรียนเล่าว่าคนจะเป็นแม่คนนะเหมือน
ผ่านสงครามความตายมาแล้ว แต่ทำไมคนจึงอยากมีลูกกันนักล่ะจ๊ะ”

“เพราะลูกคือสิ่งมีค่าที่สุดของพ่อแม่ไม่ใช่ลูก”

“แล้วทำไมจึงยังมีพ่อแม่ใจร้ายที่ฆ่าลูกในไส้หรือทอดทิ้งลูกไว้
ตามสะพานลอยได้ลงคออีกล่ะจ๊ะ เขาเป็นพ่อแม่ประเภทไหนถึงไม่รัก
เลือดในอกตัวเอง ขนาดลูกแท้ๆ ยังทำได้ลง คนพวกนี้เลือดเย็นมากเลย
นะแม่”

“โรส...”

นางมะลิรีบก้มลงมองหน้าคนพูดอย่างพลอตัว รู้สึกเสียววูบ
ในใจเหมือนมีปลายเข็มมาสะกิดรอยแผลที่นางเย็บแผลปิดสนิทแล้ว
ให้มันเปิดกว้างขึ้นมาอีกจนได้

นางรีบยกมือขึ้นปิดปากลูกสาวเบาๆ พลังส่ายหน้าไปมา

“อย่าว่าพวกเขาเลยลูก บางครั้งคนเราก็มีความจำเป็นที่จะต้องทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง แล้วก็ไม่อยากจะทำอย่างนั้นกันหรอกลูก”

“มันจำเป็นมากเลยเธอจ๊ะที่พวกเขาจะต้องทำร้ายสายเลือดของเขาเอง ถ้าไม่อยากมีภาระแล้วยอมมีเด็กขึ้นมาทำไมกัน”

ท่าทางโรสจะแฉ่เรื่องพวกนี้มาก อาจเพราะกระแสข่าวพ่อหนูแม่หนูถูกทอดทิ้งไว้ตามสถานที่สาธารณะต่างๆ ขึ้นมากมาย ไม่รวมพ่อแม่ใจร้ายที่สามารถเข่นฆ่าปลิดชีพลูกน้อยในไส้ลงคอ “แม่เองก็ไม่ได้รู้เหตุผลของพวกเขาหรอก แต่ตราบดีถ้าเรายังไม่รู้จักเขาดีเราก็คงไม่มีทางรู้ว่าเขามีเหตุผลอะไรต้องทำอย่างนั้น แม้ว่าโรสอย่าไปตั้งป้อมชิงชังเขาโดยที่เราไม่ให้โอกาสเขาเล่าเหตุผลก่อนดีกว่า”

“แหม แม่เนียข้างเป็นคนมองโลกในแง่ดีงามซะเหลือเกิน... แต่ถึงยังไงโรสก็ไม่มีวันจะยอมรับจักมักจิกกับคนที่ทอดทิ้งลูกในไส้ด้วยแน่ๆ เลย ถ้าแม่เจอคนรู้จักพวกนี้แม่อย่าให้เขาเข้าบ้านเรานะมันช่วย”

“โรส...ไม่เอาลูก”

นางมะลิถึงกับทนายะเยือก รีบยกมือปิดปากลูกสาวที่แน่นเสียงจริงจิงอีกครั้ง...รู้ลึกซึ้งลูกชานช่าคล้ายคนเริ่มจะจับไข้ขึ้นมาทันที โรสลุกขึ้นมาล้างมือล้างหน้าตามแดงเป็นกระเซิงจ้องหน้าแม่เงือง

“ทำไมแม่ต้องทำหน้าตั้น แบบนี้ด้วยละ หรือว่าแม่มีเพื่อนเป็นคนอย่างที่โรสพูดจ๊ะ...”

“ปละ...เปล่าจ๊ะลูก ไม่มี...แม่ไม่เคยรู้จักคนแบบนั้นหรอก”

นางมะลิรีบหลบหน้าเตี้ยะ เหงื่ออกพุดพรายตามใบหน้ากระจ่ายไปจนทั่ว ใจสั่นระริกแทบจะปกปิดสีหน้าอีกไม่ได้ หญิงอาชีพร้อยพวงมาลัยเกรงว่าขึ้นต้องคุยเรื่องนี้กับลูกนานต่อไป นางอาจจะเผลอหลุดอะไรที่ไม่เป็นผลดีออกไปมากขึ้น นางมะลิรีบทำที่เป็นเพ็งนึกอะไรขึ้นมาได้ นางควักกระเป๋าใส่ตางค์หยิบธนบัตรใบสีแดงออกมายื่น

ส่งให้ลูกสาวพลางเร่งเข้า

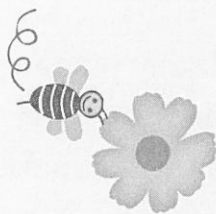
“แม่เพิ่งนึกได้ว่าเรายังไม่มีกับข้าวตอนเย็นกินกันเลย โรสรีบซื้อรถ
ออกตลาดไปหาซื้ออะไรมาทำกินกันดีกว่าจ๊ะ เดี่ยวพ่อกลับมาเหนื่อยๆ
พ่อเค้าจะได้ไม่บ่น”

“จ๊ะแม่...”

เหมือนคนกำลังคอยจ้งหะทองอยู่แล้ว สาวน้อยรีบรับเงินจาก
แม่มายัดใส่กระเป๋าทางเกงยีนส์สีซีดตัวเก่ง เจ้าหล่อนเดินผิวปากหัวเราะ
ออกจากบ้าน จักรยานยนต์รุ่นใหม่ที่มีวิทยุร่นกำลังคลั่งไคล้จอดอยู่ข้าง
ชายคาบ้านสาวน้อยเข็นมันออกมาสตาร์ทเครื่องแล้วบิดออกไปจากซอย
ไม่ต่างกับนกกำลังขยับปีกโฉบขึ้นสู่ท้องฟ้ากว้าง...

6

อันที่จริงแล้วตลาดอยู่ไม่ไกลจากซอยรจนาเท่าใดนัก หากโรสไม่มีเหตุต้องสะดุดเรื่องราวบางอย่างกลางทางเข้าเสียก่อน เจ้าหล่อนก็คงใช้เวลาไม่เกินครึ่งชั่วโมงสำหรับการบิดจักรยานยนต์สภาพใหม่เอี่ยม ถอดด้ามไปและกลับบ้านได้

แต่สิ่งที่ปล้ำความตั้งใจว่าจะไม่เถลไถลโดยใช้เหตุก็มีอันถูกพับเก็บใส่กระเป๋าเมื่อเจ้าหล่อนพบเจอภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นริมฟุตบาทระหว่างทาง

“เฮ้ย นั่นมันเด็กซอยเรานี้หว่า”

สายตาของโรสไม่ผิดเพี้ยนแน่ เจ้าหล่อนเห็นพวกเด็กชายพวกมัลลย์ ซอยรจนากำลังถูกกลุ่มผู้ชายคนแปลกหน้าตะลุมบอนเท่าที่โรสพอจะจำได้ มีเจ้ากุกกับเจ้ากิกกับหม่อนและเม่น เด็กชายพวกมัลลย์รุ่นจิ๋วสุดปะปนอยู่ด้วย เด็กๆ ทั้งหมดพากันล้มลุกคลุกคลานอยู่ใต้บาทาของคู่วิวาที่ตัวโตและมีจำนวนมากกว่า แต่ละคนต่างโยนลูกให้พรรคพวกของตน ซ้อมเล่นอย่างสนุกสนานมือ

โรสเกิดอาการลมออกหูอื้ออึ้งนัยน์ตาพร่าพรายขึ้นมาทันที
สาวน้อยหันหัวจักรยานยนต์เข้าหาข้างทาง ทันทีที่ติดขาตั้งรถแล้ว
เจ้าหล่อนก็รีบถลาเข้าไปขอแจมด้วยโดยไม่จำเป็นต้องมีใครเชื้อเชิญ

สาวน้อยกราดเข้าไปในท่ากระโดดถีบกลางหลังผู้ชายตัวโต
เหมือนควายคนหนึ่งซึ่งกำลังยกเท้าขึ้นหมายใจจะทียบยอดดอกเจ้าลูก
ที่นอนแอ้งแม้งหมดสภาพกับพื้นฟุตบอลบาท

เจ้าหมอนั่นคงไม่ทันคิดว่าจะเกิดการพลิกผันขนาดนี้ขึ้นกับ
ชีวิตของมัน หรือเพราะอารมณ์มันส์ที่ได้เล่นงานคนด้อยกว่าพอเจอ
ลูกถีบกลางอากาศของโรสเข้าเต็มๆ ต่อให้ยักษ์ก็ยกเกะ สามารถหน้าคว่ำ
ดำดินได้เหมือนกันทั้งนั้น

“ไอ้กูก่หลบเร็ว”

โรสคะเนสถานการณ์ล่วงหน้าก่อนที่รองเท้าผ้าใบข้างซ้ายของ
เจ้าหล่อนจะกระแทกเข้าไปใส่แผ่นหลังไอ้เด็กเลงไร้ยี่ห้อว่ามันจะต้องล้มทับ
เจ้ากูก่แน่ๆ สาวน้อยจึงร้องตะโกนเตือนภัยเพื่อนร่วมซอยออกไปเสียก่อน

เจ้ากูก่ไม่รอซ้ำรีบพลิกร่างหลบร่างใหญ่โตเหมือนยักษ์ของคู่
วิวาท ทำให้ร่างของมันล้มคว่ำลงไปบนพื้นฟุตบอลบาทแทน โรสรีบปรีเข้า
กระซอกแซกเด็กชายพวงมาลัยลูกขึ้นมาตั้งหลักใหม่โดยเร็ว สาวน้อย
มองหาอะไรสักอย่างสำหรับเป็นอาวุธทุบแรง แต่ไม่มีอะไรเลยที่เจ้าหล่อน
พอจะหยิบฉวยได้ ขณะที่โรสกำลังส่ายสยายตามองไปข้างๆ ตัวนั้นก็
กำปั้นตันๆ เสยเข้าไปใส่ใบหน้าवलไลของหล่อน แต่สาวน้อยมองเห็นแว็บๆ
ก่อนแล้วหล่อนจึงผงะใบหน้าไปข้างหลังกำปั้นข้างนั้นจึงแค่ลอยผ่าน
ใบหน้าหล่อนไปแบบจิวเฉียด แต่ก็มิส่งผลให้ปลายจมูกโด่งเป็นสันของโรส
ร้อนชูขึ้นมาทันที

“โรส ระวังตัว”

เสียงเพื่อนคนไหนไม่รู้ตะโกนดังกรอกหู สาวน้อยรีบย่อตัว

กัมพลเงาดำรูปที่พุ่งวาบเข้ามาหาร่างนั้นจึงลอยหวิวข้ามหลังหล่นไปในท่าที่งดงามอย่างยิ่ง สาวน้อยหมุนตัวกลับไปประจันหน้ากับฝ่ายตรงกันข้าม พวกมันยืนจังก้าเรียงแถวหน้ากระดานอยู่ตรงหน้าสาวน้อยไม่ต่ำกว่าห้าคน แต่ละคนล้วนใบหน้าบอกรี่ห่อก๊วยไร้อันดับ แม้จะอำพรางตัวอยู่ในชุดวณิกเต็มสูตรก็ตาม

“นี่เป็นใครกันวะ เลือกเข้ามายุ่งอะไรกับเรื่องพวกกู”

“เรื่องพวกมึงแต่คนที่ถูกมึงรุมมันเป็นเพื่อนกูไฉน”

โรสตะโกนตอบอย่างไม่เกรงกลัวเพศตรงกันข้าม สาวน้อยยืนจังก้าตั้งหลักเตรียมตัวรับมือพวกมันทุกคนอย่างไม่พริ้งพริ้ว ขณะเดียวกันเด็กชายมาลัยจากซอยรจนาตัวเล็กตัวน้อยทั้งหลายก็กรูกันเข้ามายืนเคียงข้างสาวน้อยบ้างแล้ว

“อ้อ กูเพิ่งรู้ว่าไอ้เหี้ยพวกนี้มีลูกพี่เป็นผู้หญิง”

“แถมสวยอีกตั้งหากนาพี่กรวด”

ชายร่างผอมบางทำกร่างกว่าเพื่อนพ้องซึ่งถูกพวกเดียวกันเรียกว่าพี่กรวดหรือตามองโรสด้วยสายตาที่สาวน้อยอยากจะทำเจียนออกมา มันเป็นสายตาของสัตว์เพศผู้ที่เจอเหยื่อเนื้ออ่อนอันโอชะแล้วอยากจะทำร้ายใจ

“สวยแบบนี้พี่ชอบ ถ้าหน้อยเถอะน้องแม่ของน้องเคยไปอยู่พิทยาหรือว่าตาคีจ๊ะ ลูกถึงได้ออกมาสวยทั้งเนื้อทั้งตัวขนาดนี้ได้”

“ไอ้สัตว์...”

โรสเค้นเสียงคำรามตาวาว กลางใจเหมือนมีหอกกลนไฟทิ่มพรวดเข้าใส่เต็มๆ เจ้าหล่อนคงกำปั้นปรีเข้าไปหมายจะกระแทกใส่ปากเจ้ากรวดแรงเท่าที่สุดเท่าที่จะแรงได้ แต่พวกมันคงจะประสพการณ์เหนือชั้นกว่า ลูกน้องเจ้ากรวดจึงตรงเข้ามาล้อมร่างสาวน้อยไว้ก่อนกำปั้นน้อยๆ จะทันกระแทกใส่ปากใช้เลียงหมาของลูกพี่มัน

สาวน้อยร่างผุมนตัวไปตามแรงรั้งของผู้ชายไม่ต่ำกว่าสามคน
เจ้ากรวดหันมาใช้สายตาโลมเลียมองทั่วร่างกำลังดิ้นรนของโรส มันยกมือ
ลูบปากตัวเองอย่างสามชুমเข้ามาหมายจะลวนลามล่วงเกินสาวน้อย แต่มี
หรือโรสจะยอมตกเป็นเหยื่ออารมณ์โหดชั่วของมันง่ายๆ เจ้าหล่อนใช้วิธี
ทำตัวเบี่ยงสองเท้าถีบเข้ากลางกล่องดวงใจเจ้ากรวดดังปลักเต็มแรง

“อ้าก...ซ้...อีห...ลาก”

มันส่งเสียงสำลักแต่สองมือตะปบของสุดรักสุดหวงตัวเอง
เข่าอ่อนยวบลงไปในเง็กกับพื้น โรสใช้ศอกกระทุ้งใส่พุงกะทิของเจ้าคน
ที่ลื้อกแซนหล่อนไว้ด้านหลัง แล้วยกเท้าขึ้นกระทุบใส่เท้าเพื่อนอีกคน
ของมันเต็มแรงสุด...สุด

“โอ๊ย...”

“ช่วยโรสด้วยไว้ยพวกเรา”

เจ้ากุกตะโกนบอกพรรคพวก เพียงเท่านั้นเองกลุ่มเด็กชาย
พวงมาลัยขอยรจนาก็กรูเข้ามาละมุนละม่อมกลุ่มเจ้ากรวดเท่าที่แรงเด็กน้อย
ตัวเท่าเมี่ยงจะเอื้ออำนาจ

เจ้าเม่นตัวกะเบียดสุดกว่าใครๆ โดดเข้าเกาะหลังลูกน้องเจ้ากรวด
แล้วจิกกระซอกผมเจ้าหมอนั่นทั้งเต็มแรงจนหน้ามันหงายเริดขึ้นฟ้า
ปล่อยช่องว่างให้เด็กชายมาลัยตัวเล็กตัวน้อยทั้งหลายเล่นงานตามใจชอบ
ส่วนหมอนใช้การต่อสู้ภาคพิสดารสุดชั่วคือฟันปลาฉลามของตัวเอง
จับนิ้วสาวกเจ้ากรวดเต็มแรง

“โอ๊ย...ไ้หมาบ้า ปล่อยนิ้วกูเดี๋ยวนี้เดี๋ยวนิ้วกูก็ขาดหอกไ้เวร
ตะไล”

“เป็นคนดีๆ ไม่ชอบอยากเป็นคนพิการนักไม่ใช่เหรอ งั้นก็เป็น
ไ้ไ้ตัวจริงๆ ซะเลยซิเพ”

เจ้ากิกยืนหัวเราะงอหายมองดูเพื่อนร่วมอาชีพกัณฑ์วิวิาท

ไม่ยอมปล่อย เหตุการณ์ต่อสู้นานปลายลุกลามไปบนท้องถนนจนรถรา
มากมายพากันติดขัดเป็นแถวยาวยืดเพราะไม่อาจจะขับผ่านมนุษย์ฝูงนี้
ไปได้แม้ว่าสัญญาณจราจรจะเปลี่ยนสีไปแล้วหลายครั้งก็ตาม

ในที่สุดบรรดาเจ้าของรถและผู้โดยสารก็พากันลงจากรถลงมา
ยืนส่งเสียงเชียร์พร้อมออกท่าเต้นแรงเต้นกาเป็นกำลังใจให้พวกเด็ก
ชายพวกมาลัยกันตามใจชอบ สร้างความวุ่นวายโกลาหลให้กับสี่แยก
แห่งนั้นอย่างสาหัส โรสเองก็มันส์ในอารมณ์เมื่อนานๆ ครั้งเจ้าหล่อน
จะได้ยึดเส้นยึดสายลงไม้ลงมือนัวเนียเต็มที่สักที

พวกเด็กๆ ชายมาลัยก็พลอยสนุกที่ได้ช่วยกัน “เฮาคัน” บรรดา
นักเลงหัวไม้ต่างถิ่นที่ข้ามมาทำร้ายจิตใจในถิ่นของตนกันเพลิน กระทั่ง
มีเสียงเป่านกหวีดปี่ดๆ เกิดขึ้น แต่ละคนจึงได้แตกสือกระจัดกระจาย
สลายวงกันไปคนละทิศละทาง

โรสก็เช่นกัน สาวน้อยผลัดจากความวุ่นวายวิ่งพรวดไปคว้า
จักรยานยนต์ข้างทางขึ้นมาหนึ่งคร่อมและสตาร์ทเครื่องที่เดียวซึ่ง
ยังไม่ทันที่หล่อนจะทันออกฤทธิ์ก็มีใครบางคนโดดขึ้นมาซ้อนท้ายข้างหลัง
หล่อนทำให้น้ำหนักถ่วงวบไปกองอยู่ที่ล้อหลังเต็มๆ

“เฮ้ย...ใครวะ?”

“ฉันเอง ไม่ใช่ใครอื่นหรอกพี่โรส”

“โอ้เนะ”

ครั้นเห็นหน้าอูมเท่ากะละมังของจี๊เนะเข้าโรสก็กลืนน้ำลายเหน็ด
ลงคอ ในเมื่อน้ำหนักตัวของเพื่อนร่วมขอยคนนี่คงท่างร้อยก็โลไม่ก็กรรม
มิหนำซ้ำยังด้านหลังของจี๊เนะยังพ่วงเจ้าหมอนกับน้องของมันอยู่ด้วย
ถึงสองคน

สาวน้อยเกิดความประหลาดใจว่าจี๊เนะเข้ามาร่วมสังฆกรรม
กับเขาตั้งแต่ตอนไหนในเมื่อตอนเกิดเรื่องตะลุมบอนกันนั้นหล่อนไม่เห็น

แม้แต่เงาของสาวชายพวงมาลัยร่างต้วมต้วยเลย แต่สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย
ให้เจ้าหล่อนตั้งคำถามเอาตอนนี้ สิ่งทีโรสพึงจะทำได้ดีที่สุดคือบิตแชนด์รถ
พาจักรยานยนต์ใหม่เอี่ยมยกล้อพุ่งพรวดไปเบื้องหน้าโดยไม่เหลียวกลับไป
มองข้างหลังกันอีกแล้ว...

“ไม่ไหวเลยคะคุณแม่ วันนี้ไม่ทราบเป็นวันอะไร จ้าเจอเรื่องเสีย
ความรู้สึกทั้งวัน น่าเซ็งที่สุดเลย”

เสียงบ่นอย่างหงุดหงิดสุด...สุดของลูกสาวคนสวยดังนำหน้า
มาก่อนแต่ไกล ก่อนที่เจ้าของร่างโปร่งระหงบอบบางจะเดินถือกระเป๋าถือ
เข้ามาถึงร่างลงนั่งบนโซฟาอย่างสิ้นเรี่ยวหมดแรง หล่อนเหวี่ยงกระเป๋า
ในมือไปข้างๆ กายอย่างไม่ไยดีต่อความเสียหายของทรัพย์สินในกระเป๋า
ใบนั้น

“อะไรกันจะจ้าว กลับมาบ้านยังไม่ทันนั่งเลยก็บ่นซะแล้ว”

“ก็มันจริงนี่คะคุณแม่...จ้าวบอกจริงๆ ว่าถ้าไม่มีความจำเป็นจ้าว
ไม่อยากจะผ่านถนนเส้นนั้นเลยสักนิด พี่ภาคนะแหละพาจ้าวนั่งรถผ่าน
จนไปพบเรื่องน่าอายพลอยทำให้เราต้องเสียเวลากลับบ้านช้าจนได้”

“เรื่องอะไรกันล่ะลูก มีรถชนกันนั่นแหละจ๊ะ”

คุณเทียรทองลุกขึ้นมาจับมือลูกสาวแล้วซักถามน้ำเสียงเอออ
เอออใจ เธอเรียกคนรับใช้ให้จัดหาผลไม้มาเสิร์ฟดิษฐานที่ยังหน้าอเจ้า
ไม่เลิกเสียที

“ถ้าแค่รถชนกันจ้าวคงไม่สติแตกขนาดนี้หรอกคะคุณแม่ แต่เน
มันยิ่งกว่ารถชนกันหลายเท่า เพราะมันเกิดขึ้นจากความเห็นแก่ตัวของ
คนเพียงกลุ่มหนึ่งที่อาศัยถนนเลี้ยงปากเลี้ยงท้องทำมาหากิน”

“ยายจ้าว เราก็พูดแรงไปนะนั่น”

ดลภาคซึ่งเดินตามเข้ามาสมทบน้องสาวกับแม่ภายหลังเฝ้าดูขึ้น

เมื่อเขาหันได้ยินคำพูดประโยคท้ายที่หลุดจากปากสวยรูปกระชับเคลือบ
สีชมพูของดิษฐา หญิงสาวหันไปค้อนขวับใส่ พี่ชาย...ได้จิ้งหะหาคณ
ระบายอารมณ์ใส่พอดี

“ฉันทุณน้อยกว่าเรื่องจริงต่างหากคะ พี่ภาคนั้นแหละจะไปรู้อะไร
ตัวเองเอาแต่ลงไปเชียร์คนพวกเด็กขายมาลัยเหี้ยมๆ ปล่อยให้ฐานันท์แห่ง
คอยอยู่ในรถนานเป็นชั่วโมง”

หญิงสาวกระแทกเสียงใส่พี่ชายดังไม่สบอารมณ์เลยสักอย่าง
ผิดกับดลภาที่เข้ามานั่งเก้าอี้ถัดตัว สีหน้าคมสันกระเดียดไปทางหล่อเหลา
ของชายหนุ่มระบายรอยยิ้มผ่องแผ้วเช่นเดียวกับประกายตากมกล้ำ
เมื่อจิตกระหวัดย้อนกลับไปหาเหตุการณ์ที่ผ่านจะผ่านพ้นไปสดๆ ร้อนๆ
ยังรู้สึกคึกคักกับเรื่องราวหลงเหลืออยู่ในจิตใจอีกมากมาย

ภาพที่เขาไม่เคยพบเจอมาก่อน หรืออาจจะเคยเจอมาบ้างแต่มัน
ก็เชื่อว่าบ่บ่อยครั้งอะไร แต่เป็นภาพชีวิตที่สมจริงสมจังอีกภาพหนึ่ง
เด็กขายหญิงขายพวงมาลัยจำนวนหนึ่งกำลังผืนกกำลังต่อสู้กับผู้ชาย
ตัวโตๆ ที่มีจำนวนเหนือกว่าชนิดเอาเป็นเอาตาย โดยมีเด็กสาวรูปร่าง
เพรียวบางแต่ผิวพรรณสะอาดสะอ้านตา ผมสีน้ำตาลอมแดงเหมือน
หม่อมมำทิมพวกเด็กขายพวงมาลัยโรมรันกับคู่วิาทอย่างไมเกรงกลัว
อะไรทั้งสิ้น

มาดของเจ้าหล่อนตอนวิ่งกระโดดตัวลอยยกเท้าเข้าถีบกลางหลัง
ชายฉกรรจ์จนเจ้าหมอนั้นหน้าดำพื้นอย่างสิ้นท่า มันยังติดตาเขามา
จนปานนี้...เจ้าหล่อนช่างเป็นสาวน้อยที่กล้าหาญเด็ดเดี่ยวเสียนี้กระไร
แม้ในยามที่หล่อนเปลื้องปล้ำถูกศัตรูล็อกแขนไว้ข้างหลังอย่างแน่นหนา
แล้ว หล่อนก็ยังหาทางแก้ไขปัญหาดู้อย่างแยบยลและเอาตัวรอดออกจาก
อันตรายได้สวยงามอีกด้วย

แววตาสีเข้มนระยิบระยับตลอดทั้งรอยยิ้มขบขันนั้นทำให้คุณ

เที่ยวทองต้องผินหน้าไปมองเลี้ยวหน้าลูกชายคนโตสายตา พิจารณา

“นั่นเรากำลังคิดอะไรอยู่นะตาล”

“เปล่านี่ครับคุณแม่ ผมนึกว่าพวกเด็กๆ ที่กล้าสู้ผู้ชายตัวโตใหญ่
ล้าลั่นอย่างถวายหัว ถ้าคุณแม่เห็นอย่างที่ผมเห็นรับรองว่าคุณแม่จะต้อง
มันส์ไม่มันส์มือเหมือนผมด้วยแน่ๆ”

“เราก็คิดซะแบบนี้เรื่อยเลย เห็นใครต่อยตีเป็นไม่ได้ชอบเข้าไป
วุ่นวายกับเค้า”

“ผมเปล่าวุ่นนะครับ แค่เป็นกองเชียร์เด็กๆ อยู่ข้างถนนเท่านั้นครับ”

“มีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นด้วยหรือนี่ ทำไมรัฐบาลเขายังปล่อยให้
อาชีพอหยาบพวกมาลัยอยู่รุกรุกทาสสร้างความเดือดร้อนคนใช้ถนน
หลงเหลืออีก ก็เห็นว่ากำลังจัดคนอาชีพนี้นี้ให้หมดสิ้นไป แต่ไม่เห็นมีใคร
ทำได้เหมือนปากพูดสักที”

“ความจริงรัฐเค้าก็คงอยากจะทำอะไรให้คุณแม่คะ แต่คนอาชีพนี้นั้น
มันพวกหน้าด้านหน้ามัน ใครห้ามยังงี้ก็ไม่ฟัง ขยายอย่างเดียวไม่พอวันดี
คืนดียังลุกขึ้นมาจับกลุ่มสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านที่เขาใช้ถนนเสียอีก
แต่ก็นั่นแหละคะคุณแม่ขา ถ้าพวกมันไม่ได้ขยายพวกมาลัยก็คงจะไม่รู้
จะหันหน้าไปทำอะไรกัน”

“ฐา...พี่ว่าเราอย่าไปดูถูกความสามารถของพวกเขาเลยนะที่เขา
ขยายมาลัยข้างถนนก็เพราะเขาเห็นว่ามันเป็นอาชีพสุจริต ถ้าเขามีทางออก
ที่ดีกว่านี้เขาคงจะไม่ตากหน้าสร้างความรำคาญให้ใครต่อใครหรอก”

คนเป็นพี่ชายค่าน้องสาวเสียงเข้ม...บ่อยครั้งที่เขาค่อนข้าง
จะเข้าใจสภาพจำยอมของเด็กชายมาลัยทั้งหลาย แม้ว่าเขาเองก็เป็น
อีกคนที่เบื่อหน่ายรำคาญคนอาชีพนี้น้อยอยู่เหมือนกัน เพราะมีบางคนถือ
วิสาสะไร้มารยาท เคาะกระจกหน้ารถตื้อจะขายสินค้าให้ได้ ถ้าเจ้าของรถ
ไม่ใส่ใจบางคนเหล่านี้ก็จะใช้วิธียื่นโค้งคำนับหรือยกไม้ยกมือไหว้อยู่

นั่นแหละ

มันดูเป็นอะไรที่ไร้ศักดิ์ศรีจนเกินงาม

“ไม่จริงมังคะ ลู่วามันเป็นอาชีพที่หาเงินง่าย ๆ มากกว่าไอ้มือไว
บางรายก็ใช้จิ้งหะเจ้าของรถผลอชโมยโน้นชโมยนี้ในรถเขาไปหน้าตาเฉย
ลูกคนหนึ่งล่ะค่ะที่ไม่เคยสนับสนุนประชาชนให้ทำอาชีพนี้...คนดีมีปัญญา
เขาก็คงจะไม่ทำกันยกเว้นแต่พวกเหลือขอแหละค่ะที่ยังหน้าด้านทำ
โดยไม่สนใจว่าใครเขาจะมองยังไง”

“ลูา...ตรบใดที่เรายังไม่เคยตกอยู่ในสภาพเหมือนพวกเขา เราก็คง
ไม่มีวันจะรู้อารมณ์ความรู้สึกยากลำบากหรอกนะ คนเรานั้นต่างสภาพ
ต่างฐานะกัน คนมีกินที่ไหนจะรู้จักความทิวโหย คนอดอยากก็คงอยากกิน
ของอร่อยให้อิ่มท้องบ้าง...ทุกอย่างมันมักจะเดินสวนทางกันเสมอ เราอาจ
ไม่ชอบเขาได้แต่ก็อย่าไปเหยียบหยามดูถูกเขากันเลยจ๊ะ”

“คำ... คุณพี่ใจนักบุญ”

ดิษฐากระแทกเสียงใส่พี่ชายอย่างหมั่นไส้ คุณเทียรทองฟัง
สองพี่น้องเถียงกันโดยไม่ออกความเห็นอะไร แต่ลึกลงไปแล้วเธอก็คิดว่า
ลูกชายคนโตค่อนข้างจะปกป้องคนอาชีพขายพวงมาลัยข้างถนนเต็มตัว

“ทำไมป่านนี้พ่อเราถึงยังไม่กลับบ้านซะทีละ อย่าบอกนะว่า
พ่อกำลังเจอเหตุการณ์เหมือนกับที่เราสองคนพบเจอมา”

สาวใหญ่ยังถามพรึ่กั้ทั้งตัวหาทางดึงลูกๆ ออกไปจากเรื่องตึงเครียด
ขณะนั้นใกล้จะค่ำแล้วปรกตินายจุลทรรศน์จะกลับถึงบ้านไล่เลี่ยกับลูก
ทั้งสองเสมอ

“คงไม่หรอกฮะคุณแม่ เดี่ยวคุณพ่อก็คงจะถึงบ้านเอง”

“จ้ะเราสองคนก็ขึ้นไปอาบน้ำอาบท่ากันก่อนซีจ๊ะ เดี่ยวจะได้
ลงมาร่วมโต๊ะอาหารค่ำกับพ่อแม่”

ดิษฐาฉวยกระเป๋าใบใหญ่ขึ้นมาถือ แล้วเดินตัวตรงหน้าเซิด

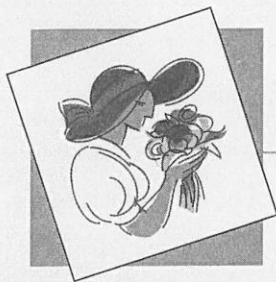

ขึ้นบันไดหายลับไป ส่วนตลภาคยังคงคุยกับมารดาถึงเรื่องงานอีกครู่ใหญ่
จึงขอตัวขึ้นไปพักผ่อน หากเมื่อเขาอาบน้ำและเอนกายลงบนที่นอน
ภาพของสาวน้อยผมสีน้ำตาลอมแดงกำลังต่อกรอยู่ท่ามกลางชายฉกรรจ์
ก็พลันย้อนกลับเข้ามาปรากฏในจิตสำนึกของเขาอีกครั้งจนได้...

“เธอเป็นใครกันนะ แม่เหม่มผมแดง...ถ้าเธอเป็นเหม่มแล้ว
ทำไมต้องเข้าไปวนวายกับพวกเด็กๆ ชายพวกมาลัยด้วย”

มันเป็นอะไรที่ตลภาคอยากรู้จริงๆ...

“ลูกสาวเรามันไปก่อเรื่องก่อราวขึ้นอีกแล้วนะพุด”

เป็นคำพุดที่หลุดออกจากปากของหม้อยอดยิ่งซึ่งตามพวกเด็กๆ ชายมาลัยชอยรจนไปจนถึงบ้าน และบ้านหลังแรกที่เขาแวะเยี่ยมเยียน คือบ้านขาใจกประจําซอยแห่งนี้แน่นอน

นายพุดยังไม่ทันเห็นสภาพลูกสาวจึงแทบจะเด็นผางอย่าง ชุ่นเคื่อง

“นี่ หมู ใจคอหมูจะหาเรื่องหาราวไอ้โรสมันไปถึงไหนกันนะ เด็กมันอยู่บ้านของมันดีๆ แต่หมูก็มาว้ากๆ ตั้งข้อหากันหน้าตาเฉย มันไม่ยุ่งเกินไปหรอกอะ”

หม้อยอดยิ่งนั่งลงที่โต๊ะหน้าบ้าน ใบหน้าอวบอูมนั้นยังเรียบเฉย แม้จะถูกนายพุดตอกกลับมาแรงๆ ทันทีที่ทันควันก็ตาม

“แนใจเรอะพุดว่าแกพุดเรื่องจริง”

“อ้าว ก็จริงนะซี”

ชายร่างใหญ่ผิวคล้ำแต่ใจดีพุดเสียงดัง เขาละมือจากรถยนต์

ที่ตัวเองกำลังล้างทำความสะอาด จัดการล้างฟองน้ำยาออกจากมือลวกๆ เพื่อจะเดินมาประจันหน้ากับเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งจริงๆ แล้วหมุ่ยยอดยิ่งหาใช้ใครอื่นที่ไหน แต่พื้นเพก็คือคนในครอบครัวของชุมชนแห่งนี้เช่นกัน และชายคู่นี้ก็เคยเป็นเพื่อนรักเพื่อนเกลอเพราะเรียนโรงเรียนวัดเดียวกันมาก่อน

“ถ้าแน่ใจแกก็เรียกลูกสาวออกมาโชว์ตัวหน่อยซิอะ”

“ก็ได้นี้หว่าไม่เห็นจะมีปัญหาอะไร?”

นายพุดยักษ์โหล หันไปทางประตูบ้านแล้วร้องตะโกนเรียกเมียกับลูกสาวออกมาโชว์ตัว แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่มีใครโผล่หน้าออกมาเสียที หมุ่ยยอดยิ่งทำหน้าถือไฟเหนือกว่าเมื่อเห็นอดีตเพื่อนซี้ในวัยเยาว์ หน้าเริ่มเสียไปที่ละนิด นายพุดยักษ์ทำท่าฮึดฮัดเมื่อเขากำลังจะกลายเป็นฝ่ายหน้าแตกไปเสียเอง

แต่เขาก็ยังหวังลึกๆ ว่าโรสคงจะไม่ฉีกหน้าพ่อตัวเองเหมือนกับที่เคยๆ มา

“เดี๋ยวฉันจะเข้าไปตามมันเอง”

“ไม่ต้องหรอกพี่ โรสมันออกมาแล้ว”

นางมะลิเดินงูมมือลูกสาวที่เดินยกปิดเบ้าตาก็มหันก้มตาเข้ามาขึ้นกระมิดกระเมี้ยนอยู่ข้างหลังแม่เสียก่อน รูปลักษณะหน้าตาดูแทบไม่ได้ของโรสเป็นอะไรที่ทำให้นายพุดยักษ์ไม่ออกไปชั่วขณะ

เขาได้แต่ยืนตะลึงตาค้างจ้องมองสภาพบอบช้ำตามเนื้อตามตัว โดยเฉพาะใบหน้านวลใสแก้มเป็นพวงสีชมพูเป็นนิจลินของลูกสาว หากทว่าบัดนี้มันกลับมีรอยโปนซ้ำเลือดซ้ำหนองประทับแทนที่ ไม่ว่าจะเป็นได้เบ้าตาข้างหนึ่งที่เจ้าตัวยกผ้าขนหนูประคบไว้ หรือริมฝีปากกลีบกุหลาบซึ่งบัดนี้มันบวมปูดใหญ่กว่าเก่า และได้คางอูมเหมือนมีลูกมะนาวขนาดย่อมเข้าไปฝังไว้ข้างในนั้น ล้วนเป็นลักษณะการฟ้องเรื่องราว

ต่างๆ แทนคำบอกเล่าของเจ้าตัวเป็นอย่างดี

“ที่นี่จะว่าไง เจ้าพูด”

“เอ้อ...”

“แต่ลูกฉันไม่ผิดนะพี่หนู?”

นางมะลิออกมาดแม่เสียอีกเช่นเคย... หมู่ยอดยิ่งอยากจะโคลงหัว
เอือมระอาออกมาเพราะเมื่อไรๆ นางมะลิก็พูดคำนี้เสียก่อนจะมีการไต่สวน
มูลเหตุขึ้นเสมอ โรสขำเลื่องทางตามองไปทางพ่ออย่างหวาดๆ ถึงอย่างไร
พ่อก็เป็นคนรักความสงบ ไม่ชอบเห็นลูกไปวิวาทกับใครๆ

นายพุดยืนอึ้ง... จากที่ปกป้องลูกสาวเต็มตัวกลับกลายเป็นคนใบ้
รับทานไปเสียแล้ว

“ไม่ผิดแล้วทำไมถึงได้หน้าตาบวมอะลึงจิ้งชะขนาดนี้ล่ะแม่มะลิ”

“โรสมันเข้าไปช่วยพี่น้องเพื่อนพ้องของมันต่างหาก เล่าเรื่อง
ออกมาซิก ลุงหนูเค้าจะได้ไม่เข้าใจเราผิด”

นางมะลิหันไปพูดเสียงอ่อนโยนกับลูกสาว ผิดกับน้ำเสียงเกรี้ยวๆ
ที่ใช้กับเพื่อนของสามีสิบโลก โรสพยายามจะเพยopakบวมซ้ำขึ้นพูดแสน
ยากเย็น หล่อนพุดไปก็ซัดปากไปพลาง

“โรสกำลังซื่อดีจะไปซื้อกับข้าวที่ตลาด แต่ก็เจอเด็กชอยเรากำลัง
ถูกไครมาจากไหนก็ไม่รู้รุมสกรัมจนงอม โรสหนดูไม่ไหวก็เลย...”

“เข้าไปขอแถมด้วยคน”

หมู่ยอดยิ่งช่วยเสริมเมื่อทางเสียงตะกุกตะกักของสาวน้อยค่อย
แผ่วลงไปเรื่อยๆ

“โอ้พวกที่มาระรานเด็กบ้านเรามันเป็นไครมาจากไหนกันลูก”

“โรสก็ยังไม่รู้รายละเอียดดีหรอกจ้ะ แม่ รู้แต่ว่ามันไม่ใช่คน
ถิ่นเรา แต่เข้ามาหาเรื่องพวกเด็กๆ ก็เท่านั้นแหละที่โรสรู้มา”

“เอ็งก็เลยเข้าไปผสมโรงกับเขาจนทำให้รธามันติดหนึบนาน

“โรส” สาวน้อยแสนร่าเริงแจ่มใสมองโลกในแง่ดีและแสนจะติดดิน เธอคิดเสมอว่าตัวเองเกิดมาจากดินก้อนหนึ่งซึ่งมีเพียงพ่อพูดและแม่ทะเล คือผู้ให้กำเนิด ชีวิตที่มีแต่ความหอมของมวลดอกไม้เรียงร้อยจนกลายเป็น มาลัย เป็นอะไรที่เธอคุ้นเคยมาตั้งแต่เธอจำความได้ ไม่มีใครสักคน บอกเธอล่วงหน้าว่าสักวันหนึ่งชะตาชีวิตของเธอจะพลิกแพลงจากที่เคย เป็นมาแล้ว ชีวิตที่เคยมีแต่ความสุขหรรษากลับคลุมเครือ เมื่อเกิดปัญหา ขึ้นมาว่า...ใคร คือพ่อแม่แท้จริงของเธอกันแน่...

หัวใจอันบริสุทธิ์บอบบางของโรสหรือจะทนทนต่อความเป็นจริงอันโหดร้าย คงมีเพียงเขาเท่านั้น ที่จะประสานรอยร้าวให้กับหัวใจอันบอบช้ำยับเยิน ของสาวน้อย น้ำใจอันดีงามของเขาแท้ๆที่โรสตัดสินใจคล้อยพวงมาลัย... แต่เขา..เพียงผู้เดียว.

ถนนเส้นนี้ตลภาคผ่านไปมาจนนับจำนวนครั้งไม่ถ้วน เขาไม่เคยมีธุระใดๆจะต้องข้องแวะกับตรอกซอกซอยใดๆทั้งสิ้น มีแต่ขับรถผ่านเท่านั้น จนกระทั่งวันหนึ่งที่เขามีเหตุจะต้องข้องแวะกับผู้คนในซอยๆหนึ่ง ซึ่งเป็นซอยปลีกย่อยจากจำนวนร้อยๆซอยบนถนนเส้นนี้ ซอยที่ว่านี้..มีชื่อว่าซอย “รจนา”

ผู้ชายอย่างตลภาคไม่มีเวลาจะสนใจฟังนิทานปรัมปรามาก่อน แม้เขาจะเคยได้ยินเรื่องราวเจ้าเงาะหนุ่มโชคดี ได้รับพวงมาลัยเลื่องลือจากนาง รจนามาบ้างแล้ว แต่เมื่อถึงเวลาที่พรหมจะอาละวาด

ผู้ชายมาดหุเร็ดเช่นเขาก็กลับแปรสภาพกลายเป็น เจ้าเงาะหนุ่มได้อย่างไม่มีใครคาดฝัน.

สาวน้อยชื่อรจนา

